

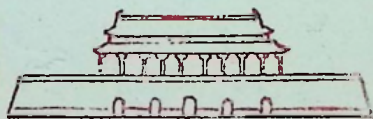
4 kr

J. V. Stalin
om Sovjetunionen i krigsårene
1941, 1942, 1943, 1944
Fire taler

Albaniens Arbejderparti
om Stalin

Foreningen
VENSKAB med **KINA**
Geysergade 5 - 8200 Århus N

Mao Tsetung

Om modsigelse	4 kr
Om praksis	2 kr
Hvorfra kommer menneskers rigtige tanker?	
Om rigtig behandling af modsigelser i folket	4 kr
Tjen folket ("de tre mest læste")	1 kr
Imod bogdyrkelse. Bekæmp liberalismen	1 kr
Om rettelse af forkerte ideer	2 kr
Taler ved konferencen i Yenan om litteratur og kunst	4 kr
Om det ny demokrati	4 kr
Om propaganda	2 kr
Imod den skematiske skrivemåde	2 kr
En gnist kan sætte steppen i brand	2 kr
Fra krig til fredelig opbygning	2 kr
Om folkets demokratiske diktatur	2 kr
Den idealistiske historie- opfattelses fallit (5 artikler)	4 kr
Drag omsorg for folkets hverdagsbehov og for arbejdsmetoderne. For en ændring af vort studium. Om ledelsesmetoder	2 kr
Om anden verdenskrig og kampen mod fascismen (9 artikler)	2 kr
Om kollektivbrugsbevægelsens problemer	2 kr
Vejen til forening af folket i hele Kina	2 kr
Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske parti	4 kr
Hvorfra kommer menneskers rigtige tanker?	1 kr
Erklæring af 20. maj 1970	
Tale til den Nye politiske rådgivende Konferences forberedende komite (1949)	1 kr
Mao Tsetungs ti hovedregler for folkekrigen (I heftet: "Krig, folkekrig - og papirtigre")	4 kr

Foreningen Venskab med Kina
Geysergade 5, 8200 Århus N.

Stalin var en stor marxist-leninist

Fra Zeri i popullit, organ for
Albaniens Arbejderpartis centralkomite

J.V. Stalin om Sovjetunionen i krigsårene 1941, 1942, 1943, 1944

Fire taler

<u>24-årsdagen 1941</u>	side 5
<u>25-årsdagen 1942</u>	side 20
<u>26-årsdagen 1943</u>	side 34
<u>27-årsdagen 1944</u>	side 49

Foreningen Venskab med Kina

Århus 1976

Småskrifter

Foreningen Venskab med Kina udsender sine "Småskrifter" med oversættelser af kinesiske artikler og fortællinger om opbygningen af det ny samfund, om dagligliv og forhold mellem mennesker og om den praktiske anvendelse af Mao Tsetung-tankerne.

I de udkomne hefter er der bl.a. beretninger om arbejdsforhold på fabrikker, om undervisning, om kvindens stilling, om industri uden forurening, om det fælles ansvar for store opgaver, om folkekommuner og lokalstyre, om stabile priser, om Kina i FN, om kampen mellem de to linjer og kritikken af Konfucius og Lin Piao, om sundhedsvæsen og sport og om befrielseshæren o.s.v. samt en liste over bøger om Kina på dansk.

Småskrifterne udgives i serier
med 10 hefter i hver.

Serie 1 koster 10 kr, serie 2 koster 13 kr,
serie 3 10 kr, serie 4 10 kr, serie 5 18 kr,
serie 6 20 kr. Porto ialt 3 kr for en eller
flere serier bedes medsendt.

Abonnement på serie 7 koster 20 kr + 5 kr
til porto.

Send beløbet pr postanvisning,
check eller i frimærker
samtidig med bestillingen til:

Foreningen Venskab med Kina Geysergade 5, 8200 Århus N.

Stalin var en stor marxist-leninist

Fra Zeri i popullit, organ
for Albaniens Arbejderpartis
centralkomite. Her gengivet
efter Albania Today, Tirana
1976 nr.1.

Det standpunkt der indtages overfor Stalin var og er stadig af grundlæggende, principiel betydning, en særdeles klar politisk og ideologisk linje. I fremtiden såvel som nu vil dette stå som en af de vigtigste afgrænsninger, der skiller ægte marxister-leninister og revolutionære fra revisionister af alle nuancer og danner skel mellem de fremadrettede kræfter og de reaktionære kræfter.

År efter år har imperialister, fascistiske og revisionister udspekuleret mængder af kränkende bagtalelse omkring Stalins skikkelse og hans værk, i håb om at kunne revidere historien og få menneskene til at glemme sandheden.

Men Stalins plads i historien er så overlegen og uangribelig, at den borgerlige og revisionistiske pøbel er ganske ude af stand til at sætte nogen plet på ham.

J.V.Stalins skikkelse er personliggørelsen af en stor revolutionær og marxist-leninist. Stalin er den trofaste lærling og efterfølger, som virkeliggjorde og videre udviklede Lenins tanker og værk. Sammen med Lenin grundlagde og byggede han verdens første socialistiske stat.

Tredive år igennem ledede Stalin fremgangsrigt Sovjetunionens kommunistiske parti og den proletariske sovjetstat i den socialistiske opbygnings store kampe

idet han fulgte Lenins lære og de leninistiske retningslinjer.

Stalin var sovjetfolkets og sovjethærens hæderværdige leder i den store fædrelandskrig, som knuste den tyske fascisme og på enestående vis bidrog til befrielsen af Europas og verdens folk.

Under Stalins ledelse og uden materiel støtte fra nogen somhelst helede Sovjetunionens folk på kort tid krigens sår, genrejste landets økonomi og skabte det nødvendige grundlag for den videre udvikling af industri, videnskab o.s.v.

Som principtro og helstøbt revolutionær og internationalist virkede Stalin for fremgang og styrkelse af den internationale kommunistiske bevægelse og de nationale befrielsesbevægelser, både i Kominterns tid og senere.

Efter anden verdenskrig var det ham der inspirerede dannelsen af Informationsbureauet som, så længe det eksisterede, klogtigt varetog broderpartiernes, de kommunistiske og arbejderpartiernes, udveksling af erfaringer på revolutionært internationalistisk grundlag. Tiden har fuldt ud bekræftet rigtigheden af de trufne afgørelser.

Albaniens Arbejderparti har mange gange sagt sin mening rent ud og altid varmt forsvaret Stalin og hans værk mod Krustjovs og hans følgesvendenes og alle antikommunisters angreb og bagtalelser, og det er stolt af at have gjort det. Det vil stadig på ny hæve sin røst og tale frit og kraftigt imod det reaktionære bourgeoisi og revisionister, som for at bekæmpe revolutionen og kommunismen retter angreb mod Stalin.

Der er mennesker og revisionistiske partier som, når de står overfor indre vanskeligheder eller ønsker at vinde velvilje hos bourgeoisiet og imperialismen, sætter det sammenbrudte gamle propagandaapparat igang igen og bagtaler Stalin. Det er forlængst bevist, at disse kredses Stalin-fjendtlige kampagner hang sammen med eller var en følge af deres fremskridende forfalds-

proces, deres chauvinistiske ånd og bestræbelser for at blande sig i andres indre anliggender.

For at forsvare deres håbløse sag forsyner nogle personer af denne slags både deres personlige fjender eller konkurrenter og sabotører og spioner i den sovjetiske social-imperialismes eller USA-imperialismens tjeneste med benævnelser som "Stalinister og Informationsbureauets hjælpere". Men dette er et falskneri, og nutildags ved selv børn at sabotører og spioner, imperialister og social-imperialister ikke har noget tilfælles med hverken Stalin eller Informationsbureauet. Selv de mest fantasifulde lapper kan ikke gøre gamle pjalter ny, sålidt som sygdom kan kureres med en tryllestav.

For at skjule deres fejlslag anvender samme personer og revisionistiske partier i deres nationalitetspolitik fremgangsmåder, som er typiske for borgerlige nationalister, og går endog så vidt at de på den ene eller den anden nationalitet hefter forskellige nedsettende betegnelser og beskylder dem for "løsrivelses-separatisme", "stalinistisk" dogmatisme og meget andet. Men sådanne usandfærdige påstande og insinuationer vil ikke kunne skjule den bestående uret eller udrydde menneskers ægte og retmæssige nationale følelser, og de vil heller ikke i mindste måde få virkning i de lande, som nutidens revisionister forsøger at ramme med hentydninger og skade venskabet mellem folkene.

Stalin var en stor marxistisk teoretiker på det nationale spørgsmåls område. Skulle revisionisterne have glemt det, så lad dem læse Lenin rigtigt og forstå hvor højt han værdsatte den teoretiske og praktiske betydning af Stalins arbejder om det nationale spørgsmål, lad dem erindre sig Lenins kamp for at forsvare Stalins lære mod angreb fra afsporere og andre fjender af revolutionen. (Lenin: Om det russiske socialdemokratiske nationale program.)

Når vi skriver om disse spørgsmål for at forsvare Stalin, ønsker vi at sagen må blive holdt på det ideologiske plan. Hvis derimod propagandister og forsvarere

af de anti-marxistiske lærdomme om det nationale spørgsmål bruger dem med den hensigt at forfølge nationale mindretal, kan de være forvissede om at Albaniens Arbejderparti på marxistisk-leninistisk vis vil forsvare ethvert folk og ethvert nationalt mindretal som undertrykkes og forfølges, ligegyldigt af hvem. Dette er en revolutionær forpligtelse og en internationalistisk pligt, som intet folk og intet parti der kæmper for socialismen og folkenes befrielse kan svinge.

Mao Tsetung

Om anden verdenskrig og
kampen mod fasismen

9 artikler 1939-1948

Enheden mellem Sovjetunionens og
hele menneskehedens interesser

Stalin, det kinesiske folks ven

Sammensværgelsen for en München-aftale
om det fjerne Østen må afsløres

Om den internationale enhedsfront
mod fascismen

Vendepunktet i den anden verdenskrig

Til Oktoberrevolutionens 25-årsdag

Det sidste slag mod den japanske angriber

Nogle overvejelser om den nuværende
internationale situation

Revolutionære kræfter i hele verden, foren
jer, kamp mod den imperialistiske aggression

Pris 2 kr + porto

J.V. Stalin

om Sovjetunionen i krigsårene 1941, 1942, 1943, 1944

24-årsdagen 1941

Kammerater!

Der er gået 24 år siden den socialistiske Oktoberrevolution sejrede hos os og sovjetsystemet blev grundlagt i vort land. Vi står nu på tærsklen til det næste, det 25. år i sovjetsystemets tilværelse.

På festmøderne i anledning af årsdagen for Oktoberrevolutionen plejer vi at gøre op, hvilke resultater vi i det forløbne år har opnået på den fredelige opbygnings område. Der er virkelig noget at gøre op, thi vore resultater på den fredelige opbygnings område bliver større ikke blot fra år til år, men fra måned til måned. Hvad det er for resultater, og hvor store de er, det ved alle, både venner og fjender.

Men det forløbne år er ikke blot et år med fredelig opbygning. Det er samtidig et år med krig mod de tyske okkuperanter, der lumsk har overfaldet vort fredselskende land. Kun de første seks måneder i år har vi kunnet fortsætte vort fredelige opbygningsarbejde. I årets anden halvdel har vi i over fire måneder ført en forbitret krig mod de tyske imperialister. Krigsudbruddet er således blevet et vendepunkt i vort lands udvikling i det forløbne år. Krigen har i betydelig grad formindsket, og på nogle områder fuldstændig standset, vort fredelige opbygningsarbejde. Den har tvunget os til at omstille hele vort arbejde efter krigens krav. Den har

gjort vort land til et enigt og altomfattende bagland for fronten, for vor røde hær og vor orlogsflåde.

Den fredelige opbygnings periode er forbi. Frihedskrigens periode, krigen mod de tyske okkuperanter er begyndt.

Det er derfor absolut på sin plads at rejse spørgsmålet om krigens resultater i det forløbne års anden halvdel eller rettere sagt i de godt fire måneder, der er gået af årets anden halvdel, og om de opgaver vi stiller os i denne frihedskrig.

Krigens gang i de forløbne fire måneder

Jeg har allerede i en af mine taler ved krigens begyndelse sagt, at krigen har skabt en alvorlig trussel for hele vort land, at vort land svæver i alvorlig fare, at vi må forstå denne fare og gøre os klart, at den er der, og at vi må omstille hele vort arbejde efter krigens krav. Nu, da krigen har varet i fire måneder, må jeg fremhæve, at denne fare langt fra er blevet mindre, men tværtimod vokset yderligere. Fjenden har besat størstedelen af Ukraine, Hviderusland, Moldau, Litauen, Letland, Estland og en række andre områder, han er trængt ind i Donets-bækkenet, hænger som en sort sky over Leningrad og truer vor berømmelige hovedstad Moskva. De tysk-fascistiske erobrere udplyndrer vort land og ødelægger de byer og landsbyer, som arbejderne, bønderne og de intellektuelle med slid og slæb har skabt. Hitler-horderne myrder og terroriserer vort lands fredelige indbyggere uden at skåne kvinder, børn og oldinge. Vore brødre i de af tyskerne okkuperede områder i vort land stønner under de tyske undertrykkes åg.

Soldaterne og matroserne i vor hær og flåde har forsvaret fædrelandets ære og frihed, heltmodigt afslået en bestialsk fjendes angreb, udvist enestående dristighed og mod og derved tvunget fjenden til at udgyde strømme af blod. Men fjenden viger ikke tilbage for ofrene, han regner ikke sine soldaters blod for noget men kaster stadig ny afdelinger til fronten for at erstatte tabene og sætter alle sine kræfter ind på

at erobre Leningrad og Moskva før vinteren, for han ved, at vinteren ikke lover ham noget godt.

I de 4 måneder, krigen har været, har vi haft et tab på 350.000 faldne, 378.000 savnede og 1.020.000 sårede. I samme tidsrum har fjenden haft et tab på over 4 $\frac{1}{2}$ million faldne, sårede og fanger.

Der er ingen tvivl om, at efter 4 måneders krig er Tyskland, hvis menneskereserver allerede er ved at svinde ind, betydelig mere svækket end Sovjetunionen, hvis reserver først nu er ved at udfolde sig i fuldt omfang.

"Lynkrigens" fiasko

Da de tysk-fascistiske erobrere foretog deres overfald på vort land, regnede de bestemt med, at de kunne "gøre det af med" Sovjetunionen i løbet af halvanden eller to måneder, og at de i løbet af denne korte tid kunne nå frem til Ural. Det må siges, at tyskerne ikke lagde skjul på denne plan om en "lyn"sejr. De gjorde tværtimod reklame for den på alle måder. Kendsgemningerne har imidlertid vist, at "lyn"planen var letsindig og svævede frit i luften. Man kan nu definitivt fastslå, at denne vanvittige plan er blevet en fiasko.

Hvad er forklaringen på, at "lyn"krigen, der lykkedes i Vesteuropa, mislykkedes og blev fiasko i Østeuropa?

Hvad regnede de tysk-fascistiske strateger med, da de påstod, at de kunne gøre det af med Sovjetunionen i løbet af to måneder, og at de i løbet af dette korte tidsrum kunne nå frem til Ural?

De regnede først og fremmest med, at der virkelig var håb om at få dannet en almindelig koalition mod Sovjetunionen med Storbritannien og USA som deltagere, når de først havde skræmt de herskende kredse i disse lande med revolutionens spøgelse, så at vort land på denne måde kom til at stå fuldstændig isoleret fra de andre magter. Tyskerne vidste, at deres politik med at

spille på klassemodsætningerne indenfor hver enkelt stat og på modsætningerne mellem disse stater og Sovjetlandet allerede havde givet resultater i Frankrig, hvis magthavere lod sig skræmme af revolutionens spøgelse og i deres forskrækkelse lagde deres land for Hitlers fødder uden at gøre modstand. De tysk-fascistiske strateger troede, at det samme ville blive tilfældet med Storbritannien og USA. Den noksom bekendte hr. Hess blev i virkeligheden sendt til England af de tyske fascister for at få de engelske politikere til at slutte sig til det almindelige felttog mod Sovjetunionen. Men tyskerne regnede fuldstændig fejl. Til trods for Hess' anstrengelser sluttede Storbritannien og USA sig ikke til de tysk-fascistiske erobreres felttog mod Sovjetunionen men stillede sig tværtimod ved Sovjetunionens side mod Hitler-Tyskland. Sovjetunionen kom ikke til at stå isoleret men fik tværtimod ny forbundsfæller i Storbritannien og USA foruden de lande, der er okkuperet af tyskerne. Det har vist sig, at den tyske politik med at spille på modsætningerne og skræmme med revolutionens spøgelse har udtømt sine muligheder og ikke længere dur under de ny forhold. Og ikke nok med at den ikke dur, den er oven i købet skæbnesvanger for de tyske erobrere, thi under de ny krigsforhold fører den til de stik modsatte resultater.

For det andet regnede tyskerne med, at sovjetsystemet, det sovjetiske bagland, ikke var stabilt. De mente, at der efter det første kraftige slag og den første modgang for den røde hær ville opstå konflikter mellem arbejderne og bønderne og stridigheder mellem Sovjetunionens folkeslag, at der ville udbryde oprør, og at landet ville opløse sig i sine bestanddele. Derved ville det blive lettere for de tyske erobrere at rykke frem til Ural. Men også her regnede tyskerne fuldstændig fejl. Den modgang den røde hær har haft, har ikke svækket men tværtimod styrket såvel forbundet mellem arbejderne og bønderne som venskabet mellem Sovjetunionens folkeslag. Ikke nok med det: den har forvandlet Sovjetunionens folkefamilie til en stor, urokkelig krigslejr, som selvopfrende støtter sin røde hær og sin røde flåde. Det

sovjettiske bagland har aldrig været så stabilt som nu. Det er overordentlig sandsynligt, at ingen anden stat med et lignende tab af territorium kunne have holdt til denne prøvelse uden at komme i opløsning. Når sovjet-systemet har holdt så godt til denne prøvelse og oven i købet har styrket sit bagland, så betyder det at sovjetsystemet nu er den mest stabile samfundsordning.

De tyske okkupanter regnede endelig med, at den røde hær og den røde flåde var svage, og de troede, at det ville lykkes den tyske hær og den tyske flåde med eet stød at besejre og splitte vor hær og vor flåde, så at tyskerne uhindret kunne rykke dybt ind i vort land. Men også her regnede tyskerne fuldstændig fejl, idet de overvurderede deres egne kræfter og undervurderede vor hær og vor flåde. Naturligvis, vor hær og vor flåde er endnu unge, de har kun kæmpet i 4 måneder og har endnu ikke fået deres kadrer fyldt helt, mens de overfor sig har tyskernes kadreflåde og kadrehær, som allerede har ført krig i 2 år. Men for det første står vor hærs moral over den tyske, thi den forsvarer sit fædreland mod fremmede erobrere og tror på sin sags retfærdighed, hvorimod den tyske hær fører en erobrerkrig og udplyndrer et fremmed land uden et øjeblik at kunne tro på, at dens skændige sag er retfærdig. Der kan ikke være tvivl om, at fædrelandets forsvar, som er den ide, vore folk kæmper for, i vor hær må fostre og faktisk fostrer helte, som sammensvejses den røde hær, mens erobring og udplyndring af et fremmed land, som i grunden er den ide, tyskerne kæmper for, må fostre og faktisk fostrer professionelle røvere, som er uden moralsk ryggrad, og som virker opløsende på den tyske hær. For det andet: efterhånden som den tyske hær rykker dybt ind i vort land, fjerner den sig fra sin tyske basis, den tvinges til at manøvrere i et fjendtligt miljø og må i et fremmed land etablere en ny basis, som tilmed udsættes for angreb fra vore partisaners side. Dette desorganiserer fuldstændig den tyske hærs forsyning, tvinger den til at være angstelig for sit bagland og dræber dens tro på, at dens stilling er

stabil. Vor hær opererer derimod i sit eget miljø, får uafbrudt støtte fra sit bagland, er sikker på at blive forsynet med mandskab, ammunition og levnedsmidler og kan nære fuld tillid til sit bagland. Det er forklaringsen på, at vor hær har vist sig at være stærkere end tyskerne troede, og den tyske hær svagere end man skulle have troet efter de tyske okkupanter's pralende reklamer. Forsvaret af Leningrad og Moskva, hvor vore divisioner for nylig tilintetgjorde omkring tredive tyske kadredivisioner, viser at der i fædrelandskrigens ild smedes og allerede er blevet smedet ny sovjetiske soldater og befalingsmænd, flyvere, artillerister, minekasterskytter, tanksoldater, infanterister og matroser, som i morgen vil blive den tyske hær's skræk.

Der er ingen tvivl om, at alle disse omstændigheder taget under eet, gjorde "lynkrigen"s fiasko på østfronten uundgåelig.

Årsagerne til vor hær's forbigående modgang

Alt dette er selvfølgelig sandt. Men det er også sandt, at der jævnsides med disse gunstige betingelser findes en række ugunstige betingelser for den røde hær, som bevirker, at vor hær forbigående er ude for modgang, så den må trække sig tilbage og overlade fjenden en række områder i vort land.

Hvad er det for ugunstige betingelser? Hvor ligger årsagerne til den militære modgang, som den røde hær forbigående er ude for?

En af årsagerne til den røde hær's modgang består i, at der ikke findes en anden front i Europa mod de tysk-fascistiske tropper. Der findes for øjeblikket på det europæiske fastland ikke nogen hær fra Storbritannien eller De forenede Stater, som fører krig mod de tysk-fascistiske tropper. Som følge heraf behøver tyskerne ikke at splitte deres styrker og føre krig på to fronter, mod vest og mod øst. Og dette fører så til, at tyskerne, der regner med, at de har ryggen fri mod vest, har mulighed for at sætte alle deres egne tropper og

deres europæiske forbundsfællers tropper ind mod vort land. Situationen er i øjeblikket den, at vort land fører frihedskrigen alene, uden nogen somhelst militær hjælp, mod tyskerne, finnerne, rumænerne, italienerne og ungarnes forenede styrker. Tyskerne bryster sig af deres forbigående fremgang og praler over al måde af deres hær, idet de hævder, at de til enhver tid kan besejre den røde hær i kampe mand mod mand. Tyskernes påstande er imidlertid tom pral, eftersom det er uforståeligt, hvorfor tyskerne i så fald skulle henvende sig til finnerne, rumænerne, italienerne og ungarnes om hjælp mod den røde hær, som udelukkende fører kampen med sine egne styrker uden militær hjælp udefra. Der er ingen tvivl om, at den manglende anden front i Europa mod tyskerne gør den tyske hær stilling betydelig lettere. Men der kan heller ikke være tvivl om, at oprettelsen af en anden front på det europæiske fastland - og den må ubetinget oprettes i den nærmeste fremtid - i væsentlig grad vil forbedre vor hær stilling overfor den tyske hær.

En anden årsag til vor hær forbigående modgang er vor mangel på tanke og delvis på flyvemaskiner. I den moderne krig er det meget vanskeligt for infanteriet at kæmpe uden tanke og uden tilstrækkelig flyverdækning. Vort luftvåben står kvalitativt over det tyske luftvåben, og vore glimrende flyvere står som uforfærdede kæmpere bedækkede med hæder. Men endnu har vi færre flyvere end tyskerne. Vore tanke står kvalitativt over de tyske tanke, og vore glimrende tanksoldater og artillerister har mange gange slået de højt priste tyske tropper med samt deres mængder af tanke på flugt. Men vi har trods alt kun en brøkdel af det antal tanke, tyskerne har. Dette er hemmeligheden ved den tyske hær forbigående fremgang. Man kan ikke sige, at vor tankindustri arbejder dårligt og kun leverer vor front få tanke. Nej, den arbejder meget godt og fremstiller mange udmærkede tanke. Men tyskerne fremstiller mange flere tanke, thi de råder nu ikke blot over deres egen tankindustri, men også over Tjekoslovakiets, Belgiens, Hollands og Frankrigs industri. Hvis dette ikke havde været tilfældet, ville den røde hær forlængst have slået

den tyske hær, som ikke indlader sig i kamp uden tanke og ikke kan holde til vore troppers slag, med mindre den er overlegen med hensyn til tanke.

Der findes kun et middel til at gøre ende på tyskerens overlegenhed med hensyn til tanke og dermed grundigt forbedre vor hærs stilling. Dette middel består ikke blot i en mangedobling af tankproduktionen i vort land, men også i en kraftigt forøget produktion af panserværnsflyvere, antitankgeværer og -kanoner, antitankgranater og minekastere, i anlæggelse af tankgrave og alle mulige andre tankspærringer.

Dette er nu vor opgave.

Vi kan løse denne opgave, og vi skal løse den for enhver pris.

Hvad er "nationalsocialisterne" for folk?

Hos os plejer man at kalde de tyske okkupanter, d.v.s. hitleristerne, for fascister. Hitleristerne anser åbenbart dette for urigtigt og fortsætter hårdnakket med at kalde sig "nationalsocialister". Tyskerne vil altså have os til at tro på, at hitleristernes parti, de tyske okkupanter parti, der udplyndrer Europa og har organiseret det nederdrægtige overfald på vor stat, er et socialistisk parti. Er dette muligt? Hvad kan socialismen have til fælles med de bestialske hitleriske okkupanter, der udplyndrer og undertrykker Europas folk?

Kan man regne hitleristerne for nationalister? Nej, man kan ikke. I virkeligheden er hitleristerne ikke nationalister mere, men imperialister. Så længe hitleristerne søgte at samle alle af tyskere beboede områder og genforenede Rhinlandet, Østrig o.s.v. med Tyskland, kunne man med en vis ret regne dem for nationalister. Men lige så snart de havde erobret fremmede territorier og underkuet europæiske nationer - tjekkerne, slovakkerne, polakkerne, nordmændene, danskerne, hollænderne, belgierne, franskmændene, serberne, grækerne, ukrainerne, hviderusserne, de baltiske folk o.s.v. - og

var begyndt at stræbe efter verdensherredømmet, holdt Hitler-partiet op med at være nationalistisk, thi fra dette øjeblik blev det et parti af imperialister, okkupanter og undertrykkere.

Hitler-partiet er et parti af imperialister, og oven i købet af de mest grådige og rovgridske imperialister i hele verden.

Kan man regne hitleristerne for socialister? Nej, man kan ikke. I virkeligheden er hitleristerne svorne fjender af socialismen, de er de værste reaktionære og mørkemænd og har berøvet Europas arbejderklasse og nationer deres elementære demokratiske friheder. For at skjule deres bundreaktionære væsen skælder hitleristerne samfundsforholdene i England og Amerika ud for at være plutokratiske. Men i England og USA eksisterer de elementære demokratiske friheder, der findes fagforeninger for arbejdere og funktionærer, arbejderpartier og parlamenter, mens alle disse institutioner er blevet afskaffet i Tyskland under Hitler-styret. Man behøver blot at jøvnføre disse to rækker kendsgerninger for at forstå, at Hitler-styret er reaktionært, og at de tyske fascisternes snak om de plutokratiske samfundsforhold i England og Amerika er rent hykleri. I alt væsentligt er Hitler-styret en kopi af det reaktionære styre, som eksisterede i Rusland under tsarismen. Det er en kendt sag, at hitleristerne holder af at trampe på arbejderne, de intellektuelles og nationernes rettigheder, ganske som det tsaristiske styre, og at de holder af at organisere middelalderlige jødepogromer, ganske som det tsaristiske styre.

Hitler-partiet er et parti af fjender af de demokratiske friheder, et parti, der repræsenterer sort reaktion og middelalderlige pogromer.

Og når disse vanvittige imperialister og reaktionære af værste slags vedvarende poserer som "nationalister" og "socialister", så gør de det for at bedrage folket, tage godtroende mennesker ved næsen og skjule deres imperialistiske rørvæsen med "nationalismens" og "socialismens" flag.

De er som krager, der smykker sig med påfuglefjer
Men hvor meget krager end smykker sig med påfuglefjer,
så holder de alligevel ikke op med at være krager.

"Man må," siger Hitler, "med alle midler søge at opnå, at verden bliver erobret af tyskerne. Hvis vi vil skabe vort stortyske rige, må vi først og fremmest fordrive og udrydde de slaviske folk: russerne, polakkerne, tjekkerne, slovakkerne, bulgarerne, ukrainerne og hviderusserne. Der er ingen grund til, at vi ikke skulle gøre det."

"Mennesket," siger Hitler, "er født syndigt og kan kun regeres ved hjælp af vold. Når man har at gøre med mennesker, er alle metoder tilladt. Når politikken kræver det, må man lyve, øve forræderi og tilmed dræbe."

"Dræb," siger Göring, "enhver, som er imod os. Dræb! Dræb! Det er ikke jer, der bærer ansvaret for det, men mig. Derfor dræb!"

"Jeg befrier mennesket," siger Hitler, "fra det fornædrende fantasifoster, som kaldes samvittigheden. Samvittighed og oplysning forkræbler mennesket. Jeg har den fordel, at jeg ikke hæmmes af nogen som helst betænkeligheder af teoretisk eller moralsk art."

Hos en falden tysk underofficer fandt man en dagsbefaling dateret 25. september, fra den tyske overkommando til det 489. infanteriregiment. Det hedder her:

"Jeg befaler, at der skal åbnes ild mod enhver russer, så snart han er indenfor en afstand af 600 meter. Russeren skal vide, at han står overfor en beslutsom fjende, som han ikke kan vente nogen overbærenhed af."

I et opråb fra den tyske overkommando til soldaterne, fundet hos den faldne løjtnant Gustav Ziegel fra Frankfurt am Main, hedder det:

"Du har hverken hjerte eller nerver, dem er der ikke brug for i krig. Tilintetgør al medynk og medlidenhed i dig! Dræb hver russer, hver sovjetborger. Tag

ikke hensyn til om det er en olding eller en kvinde, en pige eller en dreng. Drøb dem! Derved frelser du dit eget liv, sikrer din families fremtid og indlægger dig uvisnelig hæder."

Der har I Hitler-partiets og den hitleristiske overkommandos program og instruktioner. Det er et program og instruktioner fra folk, som har mistet enhver lighed med mennesker og er sunket ned på vilddyrets niveau.

Og disse folk, der ikke har samvittighed eller æresfølelse eller moral, har den frækhed at opfordre til tilintetgørelse af den store russiske nation, Plekhanovs og Lenins nation, Belinskijs og Tjernysjevskijs, Pusjkins og Tolstojs, Glinkas og Tjajkovskijs, Gorkis og Tjekhovs, Setjenovs og Pavlovs, Repins og Surikovs, Suvorovs og Kutusovs nation!

De tyske erobrere ønsker en udryddelseskrig mod Sovjetunionens folk. Vel! Hvis tyskerne ønsker en udryddelseskrig, så skal de få den.

Fra nu af er opgaven for os, for Sovjetunionens folk, for menige, befalingsmænd og politiske instruktører i vor hær og vor flåde at udrydde alle tyskere, der som okkupanter er trængt ind på vort fædrelands territorium, til sidste mand.

Ingen skånsel med de tyske okkupanter!
Død over de tyske okkupanter!

De tyske fascistere og deres hæres fuldstændige
nederlag er uundgåeligt

Alene det, at de tyske erobrere i deres moralske degradation har mistet enhver lighed med mennesker og forlængst er sunket ned under vilddyrets niveau, - alene det viser, at de har viet sig selv til uundgåelig undergang.

Men de hitleristiske erobreres og deres hæres uundgåelige undergang bestemmes ikke alene af moralske faktorer.

Der findes foruden dem tre grundlæggende faktorer, som vokser i styrke fra dag til dag, og som i en ikke fjern fremtid vil føre til den rovgridske Hitler-imperialismes uundgåelige undergang.

For det første er det imperialistiske Tysklands europæiske bagland, Europas "nyordning", ustabil. De tyske erobrere har underkuet folkene på det europæiske fastland lige fra Frankrig til Sovjetbaltikum, lige fra Norge, Danmark, Belgien, Holland og Sovjet-Hviderusland til Balkan og Sovjet-Ukraine, berøvet dem deres elementære demokratiske friheder, berøvet dem retten til at bestemme over deres egen skæbne, taget korn, kød og råstoffer fra dem, gjort dem til slaver og pint og plaget polakker, tjekker og serbere, og de tror nu, at de, efter at have opnået herredømmet i Europa, kan opbygge Tysklands verdensherredømme på dette grundlag. Dette kalder de for "Europas nyordning". Men hvad er det for et "grundlag", hvad er det for en "nyordning"? Kun de selvglade hitleristiske tåber kan undgå at se, at "nyordningen" i Europa og det velkendte "grundlag" for denne orden er en vulkan, hvis udbrud kan komme når som helst og begrave det tyske imperialistiske korthus. De henviser til Napoleon og hævder, at Hitler handler ligesom Napoleon, og at han i eet og alt ligner Napoleon. Men for det første må man ikke glemme Napoleons skæbne. Og for det andet ligner Hitler ikke Napoleon mere end en katte-killing ligner en løve, thi Napoleon kæmpede mod reaktionens kræfter og støttede sig til de progressive kræfter, mens Hitler omvendt støtter sig til de reaktionære kræfter og kæmper mod de progressive kræfter. Kun hitleristiske tåber fra Berlin kan undgå at forstå, at Europas underkuede folk vil kæmpe og gøre oprør mod Hitler-tyranniet. Hvem kan tvivle om, at Sovjetunionen, Storbritannien og USA vil yde Europas folk fuld støtte i deres frihedskamp mod Hitler-tyranniet?

For det andet er de hitleristiske erobreres tyske bagland ustabil. Så længe hitleristerne var optaget af at samle det af Versailles-traktaten søndrede Tyskland, kunne de få støtte hos det tyske folk, der begejstredes af tanken om Tysklands genrejsning. Men da

denne opgave var løst, og hitleristerne slog ind på imperialismens vej og begyndte at erobre fremmede lande og underkue fremmede folk og gjorde Europas folk og Sovjetunionens folk til det nuværende Tysklands svorne fjender, skete der i det tyske folk et dybtgående omsving mod krigens fortsættelse og for krigens afslutning. En blodig krig, der har varet i over to år, og som man endnu ikke kan se enden på, et tab på millioner af menneskeliv, hungersnød, forarmelse, epidemier, alle vegne en tysk fjendtlig atmosfære, Hitlers tåbelige politik, der har gjort Sovjetunionens folk til det nuværende Tysklands svorne fjender - alt dette måtte nødvendigvis få det tyske folk til at vende sig mod den unødvendige og ødelæggende krig. Kun hitleristiske tåber kan undgå at forstå, at ikke blot de tyske troppers europæiske bagland, men også deres tyske bagland er en vulkan, hvis udbrud når somhelst kan begrave de hitleristiske eventyrere.

Endelig er der koalitionen mellem Sovjetunionen, Storbritannien og De forenede Stater mod de tysk-fascistiske imperialister. Det er en kendsgerning, at Storbritannien, De forenede Stater og Sovjetunionen har forenet sig i en fælles lejr, der sætter sig som mål at knuse Hitler-imperialisterne og deres erobrerrhare. Den moderne krig er en motorenes krig. Krigen vindes af den, der er overlegen med hensyn til motorproduktionen. Hvis vi tager USAs, Storbritanniens og Sovjetunionens motorproduktion under et, så producerer vi mindst tre gange så mange motorer som Tyskland. Dette er en af grundene til den hitleristiske røverimperialismes uundgåelige nederlag.

Den fornylig afholdte tremagtskonferencen i Moskva, i hvilken Storbritanniens repræsentant, Lord Beaverbrook, og USAs repræsentant, Mr. Harriman, deltog, besluttede at hjælpe vort land systematisk med tanke og flyvemaskiner. Som bekendt er vi allerede begyndt at modtage tanke og flyvemaskiner i henhold til denne beslutning. Allerede forinden havde Storbritannien sikret vort lands forsyning med råstoffer, som vi lider mangel på: aluminium, bly, tin, nikkel, gummi o.s.v. Hvis

man hertil føjer den kendsgerning, at De forenede Stater for nogle dage siden besluttede at yde Sovjetunionen et lån på 1 milliard dollars, så kan man med bestemthed sige, at koalitionen mellem De forenede Stater og Sovjetunionen er en reel ting som vokser og vil vedblive at vokse i styrke til gavn for vor fælles frihedskamp.

Dette er de faktorer, der bestemmer den tysk-fascistiske imperialismes uundgåelige undergang.

Vore opgaver

Lenin skelnede mellem to slags krige: erobrerkrige, der er uretfærdige, og frihedskrige, der er retfærdige.

Tyskerne fører nu en uretfærdig erobrerkrig, der har som mål at erobre fremmed territorium og underkue fremmede folk. Derfor må alle hæderlige mennesker rejse sig mod deres fjender, de tyske erobrere.

Til forskel fra Hitler-Tyskland fører Sovjetunionen og dens allierede en retfærdig frihedskrig, der har som mål at befri Europas og Sovjetunionens underkuede folk fra Hitlertyranniet. Derfor må alle hæderlige mennesker støtte befrielseshærene, Sovjetunionens, Storbritanniens og de andre allieredes hære.

Vi har ikke og kan ikke have som krigsmål at erobre fremmede territorier og underkue fremmede folk, ligegyldigt om det drejer sig om folk og territorier i Europa eller folk og territorier i Asien, f.eks. Iran. Vort første mål er at befri vore territorier og vore folk fra det tysk-fascistiske åg.

Vi har ikke og kan ikke have som krigsmål at påtvinge de slaviske og andre undertrykte folk i Europa, som venter at få hjælp fra os, vor vilje og vort regime. Vort mål består i at hjælpe disse folk i deres frihedskamp mod Hitler-tyranniet og så lade dem indrette sig fuldstændig frit i deres land, sådan som de selv vil have det. Ingen indblanding i andre folks indre anliggender!

Men for at virkeliggøre disse mål må man knuse de tyske erobrerers militærmagt og uskadeliggøre hver eneste tysk okkupant, der er trængt ind i vort fædreland for at underkue det.

Men dertil kræves, at vor hær og flåde får virksom og aktiv støtte fra hele vort land, at vore arbejdere og funktionærer, både mænd og kvinder, arbejder utrætteligt på deres arbejdspladser og leverer fronten flere og flere tanke, antitankgeværer og antitankkanoner, flyvemaskiner, kanoner, minekastere, maskingeværer, geværer og ammunition, at vore kollektivbønder, både mænd og kvinder, arbejder utrætteligt på deres marker og leverer fronten og landet mere og mere korn, kød og industriråstoffer, at hele vort land og alle Sovjetunionens folk bliver organiseret som een militærlejr, der sammen med vor hær og flåde fører en stor frihedskrig for vort fædrelands ære og frihed og for de tyske hærs fuldstændige nederlag.

Dette er nu vor opgave.

Vi kan og vi skal løse denne opgave.

Først når vi har løst denne opgave og knust de tyske okkupanter, kan vi opnå en langvarig og retfærdig fred.

For de tyske okkupanters fuldstændige nederlag!

For befrielsen af alle undertrykte folk som stønner under Hitlertyranniets åg!

Leve det urokkelige venskab mellem Sovjetunionens folkeslag!

Leve vor røde hær og vor røde flåde!

Leve vort herlige fædreland!

Vor sag er retfærdig - sejren vil blive vor!
(Stormende bifald. Alle rejser sig. Der udbringes leveråb for kammerat Stalin. Efter langvarig ovation synger forsamlingen Internationale).

25-årsdagen 1942

Kammerater!

Vi fejrer idag 25-årsdagen for sovjetrevolutionens sejr i vort land. Der er gået 25 år siden sovjetsystemet blev indført hos os. Vi står på tærskelen til det næste, det 26. år i sovjetsystemets tilværelse.

På festmøderne i anledning af Årsdagen for Oktoberrevolutionen plejer man at fremlægge resultaterne af stats- og partiorganernes arbejde i det forløbne år. Jeg har fået som opgave at aflægge beretning om disse resultater i det forløbne år, fra november i fjor til november i år.

Vore stats- og partiorganisationers virksomhed tog i den forløbne periode sigte på to ting: på den ene side den fredelige opbygning og organisering af et kraftigt bagland for vor front, og på den anden side gennemførelsen af den røde hærs defensive og offensive operationer.

1. Det organisatoriske arbejde i baglandet

Vore ledende organers fredelige opbygningsarbejde har i denne periode bestået i at give vor industri, både rustningsindustrien og den civile industri, en ny basis i landets østlige områder, evakuere arbejderne og maskinerne og installere dem på ny steder, udvide det tilsåede areal og foreøge brugen af vintersæd i de østlige områder, samt endelig grundigt at forbedre vore rustningsfabrikkers arbejde og højne arbejdsdisciplinen i fabrikkerne, kollektivbrugene og sovjetbrugene. Det må fastslås, at det var et yderst vanskeligt og kompliceret

organisatorisk arbejde for alle vore økonomiske og administrative folkekommissariater, bl.a. for jernbanerne. Det lykkedes imidlertid at overvinde vanskelighederne. Og nu arbejder vore fabrikker, kollektivbrug og sovjetbrug til trods for alle krigtidens vanskeligheder, afgjort tilfredsstillende. Vore rustningsfabrikker og de med dem forbundne foretagender forsyner godt og præcist den røde hær med kanoner, minekastere, flyvemaskiner, tanke, maskingeværer, geværer og ammunition. Vore kollektivbrug og sovjetbrug forsyner ligelædes godt og præcist befolkningen og den røde hær med levnedsmidler og vor industri med råstoffer. Det må indrømmes, at vi endnu aldrig har haft et så stærkt og velorganiseret bagland.

Som følge af hele dette komplicerede organisations- og opbygningsarbejde har ikke blot vort land, men også selve menneskene i baglandet forandret sig. De er blevet mere sammenbidte, mindre skødesløse og mere disciplinerede, de har lært at arbejde som man skal under en krig, og de forstår deres pligt overfor fædrelandet og dets forsvarere ved fronten - overfor den røde hær. I baglandet bliver der færre og færre dovendidrikker og sjuskehoveder uden samfundsfølelse og flere og flere organiserede og disciplinerede mennesker, der er fulde af samfundsfølelse.

Men det forløbne år var, som sagt, ikke blot præget af den fredelige opbygning. Det var samtidig præget af fædrelandskrigen mod de tyske okkupanter, der gement og lumsk har overfaldet vort fredselkende land.

2. Krigsoperationerne ved den sovjetisk-tyske front

Hvad angår vore ledende organers militære virksomhed i det forløbne år, så bestod den i at sikre den røde hærs offensive og defensive operationer mod de tysk-fasistiske tropper. Krigsoperationerne ved den sovjetisk-tyske front i det forløbne år kan inddeles i to perioder: Den første periode er navnlig vinterperio-

den, da den røde hær, efter at have afslået tyskernes angreb på Moskva, tog initiativet og gik over til offensiv, drev tyskerne tilbage og visse steder gik over 400 km frem i løbet af 4 måneder. Den anden periode er sommerperioden, da de tysk-fascistiske tropper udnyttede manglen på en anden front i Europa, samlede alle deres fri reserver, gennembrød fronten på sydvest-afsnittet og, efter at have taget initiativet, visse steder rykkede op til 500 km frem i løbet af 5 måneder.

Krigsoperationerne i den første periode, især den røde hærs heldige operationer omkring Rostov, Tula og Kaluga, ved Moskva, Tikhvin og Leningrad, åbenbarede to betydningsfulde kendsgerninger. De viste for det første, at den røde hær og dens kampkadrer er blevet en imponerende magtfaktor, der ikke blot kan holde stand mod de tysk-fascistiske troppers tryk, men også slå dem i åben kamp og drive dem tilbage. De viste for det andet, at de tysk-fascistiske tropper trods al deres standhaftighed lider af så alvorlige organiske mangler, at disse under nogenlunde gunstige forhold for den røde hær kan føre til nederlag for de tyske tropper. Man må ikke anse det for en tilfældighed, at de tyske tropper, som i triumf var marcheret gennem hele Europa og med eet slag havde gjort det af med de franske tropper, der blev betragtet som første klasses soldater, først stødte på virkelig militær modstand i vort land, og ikke blot stødte på modstand, men blev nødt til under den røde hærs slag at trække sig over 400 km tilbage fra deres tidligere stillinger og under tilbageslaget efterlod kolossale mængder af kanoner, biler og ammunition. Denne kendsgerning kan på ingen måde forklares alene ved at henvise til vinterforholdene.

Den anden periode i krigsoperationerne ved den sovjetisk-tyske front karakteriseres af et omsving til gunst for tyskerne. Initiativet gik over til tyskerne, vor front blev gennembrudt i sydvest-afsnittet og de tyske tropper rykkede frem til omkring Voronesj, Stalin-grad, Novorossijsk, Pjatigorsk og Mosdok. Tyskerne og deres forbundsfæller udnyttede manglen på en anden front i Europa til at kaste alle deres fri reserver til fron-

ten og sætte dem ind i et enkelt afsnit, det sydvestlige, hvor de skaffede sig en stor overvægt og opnåede et betydeligt taktisk resultat.

Tyskerne er åbenbart ikke længere så stærke, at de på samme tid kan føre offensiver i alle tre retninger: mod syd, mod nord og i centrum, sådan som de gjorde i den tyske offensivs første måneder i fjor sommer, men de er endnu stærke nok til at iværksætte en kraftig offensiv i en af retningerne.

Hvad var de tysk-fascistiske strategers hovedmål, da de åbnede deres sommeroffensiv ved vor front? Hvis man skal dømme efter den udenlandske presses udtalelser, kunne man tro, at offensivens hovedmål var indtagelsen af oliedistrikterne ved Grosny og Baku. Men denne antagelse er i direkte modstrid med kendsgerningerne. Kendsgerningerne siger, at tyskernes fremrykning mod Sovjetunionens oliedistrikter ikke er et hovedmål men et bimål.

Hvad varså den tyske offensivs hovedmål? Det var at omgå Moskva fra øst, afskære byen fra dens bagland ved Volga og Ural og derpå at rette et fremstød mod Moskva. Tyskernes fremrykning mod syd i retning af oliedistrikterne havde som mål ikke blot og ikke så meget at erobre oliedistrikterne som at drage vore hovedreserver mod syd og svække Moskva-fronten for derved lettere at kunne opnå et resultat under fremstødet mod Moskva. Dette er den egentlige forklaring på, at de tyske troppers hovedgruppe nu ikke befinder sig mod syd men i områderne ved Orjol og Stalingrad.

For nylig faldt en tysk generalstabsofficer i hænderne på vore folk. Hos denne officer fandt man et kort med en tidstabel for de tyske troppers fremrykning. Af dette dokument fremgår det, at tyskerne efter planen skulle være i Borisoglebsk den 10.juli i år, i Stalingrad den 25.juli, i Saratov den 10.august, i Kujbysjev den 15.august, i Arsamas den 10.september og i Baku den 25.september.

Dette dokument bekræfter fuldt ud vore oplysninger om, at hovedmålet for tyskernes sommeroffensiv var at omgå Moskva fra øst og rette et fremstød mod byen, mens målet for fremrykningen mod syd, bortset fra alt andet var at drage vore reserver bort fra Moskva og svække Moskva-fronten for derved lettere at kunne rette et stød mod Moskva.

Kort sagt, hovedmålet for tyskernes sommeroffensiv var at omringe Moskva og få krigen afsluttet i år.

I november i fjor regnede tyskerne med, at de ved hjælp af et frontalangreb på Moskva kunne tage byen, tvinge den røde hær til at kapitulere og derved opnå en afslutning på krigen mod øst. Med disse illusioner søgte de at stille deres soldater tilfreds. Men disse tyske beregninger slog som bekendt fejl. Efter at tyskerne i fjor havde brændt fingrene under frontalangrebet på Moskva, var det i år deres hensigt at tage Moskva ved hjælp af en omgående bevægelse og dermed afslutte krigen mod øst. Det er disse illusioner, de nu søger at stille deres soldater tilfreds med, efter at de allerede har holdt dem for nar en gang. Som bekendt er også disse tyske beregninger slået fejl. Resultatet er blevet, at de tysk-fascistiske strateger, der ville slå to fluer med et smæk - både olien og Moskvas omringning - er kommet i en vanskelig situation.

Tyskernes sommeroffensiv nåede altså trods dens taktiske resultater ikke sit mål på grund af de tyske planers virkelighedsfjerne karakter.

3. Spørgsmålet om en anden front i Europa

Hvordan skal man forklare den kendsgerning, at det i år alligevel lykkedes tyskerne at tage initiativet og opnå betydelige taktiske resultater ved vor front?

Forklaringen er den, at det lykkedes tyskerne og deres forbundsfæller at samle alle deres frie reserver, kaste dem til østfronten og skaffe sig en stor overvægt

på et enkelt afsnit. Der kan ikke være tvivl om, at tyskerne ikke ville have haft fremgang uden disse forholdsregler.

Men hvorfor lykkedes det dem at samle alle deres reserver og kaste dem til østfronten? Fordi mangelen på en anden front i Europa gjorde det muligt for dem at udføre denne operation uden nogen som helst risiko for sig selv.

Hovedårsagen til tyskernes taktiske resultater ved vor front i år er altså den, at mangelen på en anden front i Europa gjorde det muligt for dem at kaste alle fri reserver til vor front og skaffe deres styrker en betydelig overvægt på det sydvestlige afsnit.

Lad os antage, at der i Europa havde eksisteret en anden front ligesom under den første verdenskrig, at denne anden front havde bundet f.eks. 60 tyske divisioner og 20 divisioner fra Tysklands forbundsfæller. Hvordan ville de tyske troppers stilling ved vor front så have været? Det er ikke svært at forstå, at deres stilling ville have været bedrøvelig. Ikke nok med det, det ville have været begyndelsen til enden for de tysk-fascistiske tropper, thi den røde hær ville i så fald ikke have stået, hvor den nu står, men et eller andet sted i nærheden af Pskov, Minsk, Sjitomir og Odessa. Det betyder, at den tysk-fascistiske hær allerede i sommer ville have stået overfor en katastrofe. Og når dette ikke er sket, så er det, fordi mangelen på en anden front i Europa reddede tyskerne.

Lad os se på spørgsmålet om en anden front i Europa fra et historisk synspunkt.

I den første verdenskrig måtte Tyskland kæmpe på to fronter, mod vest hovedsagelig mod England og Frankrig, og mod øst mod de russiske tropper. Under den første verdenskrig eksisterede der altså en anden front mod Tyskland. Af de 220 divisioner, som Tyskland havde den gang, stod ikke mere end 85 tyske divisioner ved den russiske front. Hvis man hertil føjer de tyske forbundsfællers tropper ved den russiske front, nemlig

37 østrig-ungarske divisioner, 2 bulgarske og 3 tyrkiske divisioner, så bliver det samlede resultat, at der stod 127 divisioner overfor de russiske tropper. Tysklands og dets forbundsfællers øvrige divisioner holdt hovedsagelig fronten overfor de engelsk-franske tropper, og en del af dem lå i garnison i de okkuperede områder i Europa.

Sådan forholdt det sig under den første verdenskrig.

Hvordan forholder det sig nu, under den anden verdenskrig, f.eks. 1 september måned i år?

Ifølge kontrollerede oplysninger, hvis rigtighed der ikke er grund til at tvivle om, stod af de 256 divisioner, som Tyskland har nu, ikke mindre end 179 tyske divisioner ved vor front. Hvis man hertil føjer 27 rumænske divisioner, 14 finske divisioner, 10 italienske divisioner, 13 ungarske divisioner, 1 slovakisk division og 1 spansk division, bliver det samlede resultat, at der nu kæmper 240 divisioner ved vor front. Tyskerne og deres forbundsfællers øvrige divisioner ligger i garnison i de okkuperede lande (Frankrig, Belgien, Norge, Holland, Jugoslavien, Polen, Tjekoslovakiet o.s.v.), og en del af dem fører i Libyen krig mod England om Ægypten, idet den libyske front i alt binder 4 tyske divisioner og 11 italienske divisioner.

Altså i stedet for 127 divisioner i den første verdenskrig er der nu ikke mindre end 240 divisioner overfor vor front, og i stedet for 85 tyske divisioner kæmper nu 179 tyske divisioner mod den røde hær.

Det er hovedårsagen og grunden til de tysk-fascistiske troppers taktiske resultater ved vor front i sommer.

Man sammenligner ofte tyskernes invasion i vort land med Napoleons invasion i Rusland. Men denne sammenligning kan ikke stå for kritik. Af de 600,000 mand, som Napoleon begyndte felttoget mod Rusland med, havde han bare 130-140,000 mand igen, da han nåede Borodino. Det var alt, hvad han rådede over ved Moskva. Men nu står der over 3 millioner mand overfor den røde hær

front, udrustet med alle den moderne krigs hjælpemidler. Kan der her være tale om nogen sammenligning?

Man sammenligner undertiden også tyskernes invasion i vort land med Tysklands invasion i Rusland under den første verdenskrig. Men denne sammenligning kan heller ikke stå for kritik. For det første eksisterede der i den første verdenskrig en anden front i Europa, som i høj grad vanskeliggjorde tyskernes stilling, mens der i denne krig ikke findes nogen anden front i Europa. For det andet står der i denne krig dobbelt så mange tropper overfor vor front som i den første verdenskrig. Det er klart, at sammenligningen halter.

I kan nu forestille jer, hvor alvorlige og usædvanlige de vanskeligheder er, som den røde hær står overfor, og hvor storartet et heltemod den røde hær viser i sin frihedskrig mod de tysk-fascistiske erobrere.

Jeg tror ikke, at noget andet land og nogen anden hær kunne have holdt til et stormløb som det, vi har været udsat for fra de bestialske tysk-fascistiske røverbanders og deres forbundsfællers side. Kun vort sovjetland og kun vor røde hær kan holde stand overfor et sådant stormløb. Og ikke blot holde stand overfor det, men også overvinde det.

Man spørger ofte: Men kommer der så en anden front i Europa? Jo, den kommer, før eller senere, men den kommer. Og den kommer ikke blot, fordi vi har brug for den, men først og fremmest fordi vore allierede ikke har mindre brug for den end vi. Vore allierede kan ikke undgå at forstå, at efter at Frankrig er sat ud af spillet, kan mangolen på en anden front mod det fascistiske Tyskland føre til, at det ender galt for alle frihedselskende lande, deriblandt de allierede selv.

4. Kampforbundet mellem Sovjetunionen, England og USA mod Hitler-Tyskland og dets forbundsfæller i Europa

Man kan allerede nu anse det for ubestrideligt, at der under denne krig, som Hitler-Tyskland har påtvunget

nationerne, er sket en tydelig afgrænsning af kræfterne, idet der har dannet sig to modsatte lejre, den italiensk-tyske koalition og den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition.

Det er endvidere ubestrideligt, at disse to modsatte lejre ledes af to diametralt modsatte aktionsprogrammer.

Den italiensk-tyske koalitions aktionsprogram kan karakteriseres ved hjælp af følgende punkter: racehad, de "udvalgte" nationers herredømme, underkuelse af andre nationer og erobring af deres territorium, økonomisk udbytning af de underkuede nationer og udplyndring af deres nationalformue, tilintetgørelse af de demokratiske friheder, Hitler-regimets indførelse i alle lande.

Den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalitions aktionsprogram er: afskaffelse af raceprivilegierne, nationernes ligeberettigelse og deres territoriers integritet, de underkuede nationers befrielse og genoprettelse af deres suveræne rettigheder, ret for hver nation til at ordne sine egne forhold efter eget ønske, økonomisk hjælp til de nationer, der har lidt tab og behøver støtte for at opnå materiel velstand, genoprettelse af de demokratiske friheder, tilintetgørelse af Hitler-regimet.

Den italiensk-tyske koalitions aktionsprogram har ført til, at alle okkuperede lande i Europa - Norge, Danmark, Belgien, Holland, Frankrig, Polen, Tjekoslovakiet, Jugoslavien, Grækenland og de okkuperede områder i Sovjetunionen - nærer et brændende had til det italiensk-tyske tyranni, skader tyskerne og deres forbundsfæller, hvor de kan komme til det og venter på, at det øjeblik skal komme, hvor de kan tage hævn over deres undertrykkere for de ydmygelser og voldshandlinger, de må udstå.

I denne forbindelse er det et karakteristisk træk i den nuværende situation, at den italiensk-tyske koalition i stigende grad isoleres, at det tynder ud

blandt dens moralske og politiske reserver i Europa, og at den mere og mere svækkes og opløses.

Den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalitions aktionsprogram har ført til, at alle okkuperede lande i Europa er fulde af sympati for medlemmerne af denne koalition og rede til at yde den al den støtte, de er istand til.

I denne forbindelse er det et andet karakteristisk træk i den nuværende situation, at denne koalitions moralske og politiske reserver vokser fra dag til dag i Europa - og ikke blot i Europa -, og at den i stigende grad samler millioner af sympatiserende om sig, der er rede til at slås sammen med den mod Hitler-tyranniet.

Hvis man betragter spørgsmålet om styrkeforholdet mellem de to koalitioner og går ud fra de menneskelige og materielle ressourcer, kommer man afgjort til den konklusion, at den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition er overlegen i denne henseende.

Men så spørger man: Er denne overlegenhed i sig selv nok til at vinde sejren? Der findes jo tilfælde, hvor der er ressourcer nok, men hvor de anvendes så tåbeligt, at overlegenheden bliver lig nul. Det er klart, at foruden ressourcer kræves der også evne til at mobilisere disse ressourcer og anvende dem rigtigt. Er der grund til at tvivle om, at folkene i den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition har denne evne? Der er folk, der tvivler om det. Men hvad grund har de til at tvivle? Folkene i denne koalition har tidligere vist evne til at mobilisere deres landes ressourcer og til at anvende dem rigtigt i den økonomiske, kulturelle og politiske opbygning. Hvad grund er der til at tvivle om, at de folk, der har vist evne til at mobilisere og fordele ressourcerne med økonomiske, kulturelle og politiske mål for øje, ikke skulle være istand til at udføre det samme arbejde for at virkeliggøre militære mål? Jeg tror ikke, at der er nogen grund til det.

Man siger, at den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition har alle chancer for at sejre, og at den

afgjort ville sejre, hvis ikke den havde en organisk fejl, der kan svække og opløse den. Denne fejl er efter disse folks mening, at koalitionen består af uensartede elementer med forskellig ideologi, og at denne omstændighed ikke giver den mulighed for at organisere koordinerede aktioner mod den fælles fjende.

Jeg mener ikke, at denne påstand er rigtig.

Det ville være latterligt at benægte den forskel i ideologi og samfundsforhold, der består mellem de stater, som indgår i den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition. Men udelukker denne omstændighed muligheden og formålstjenligheden af fælles aktioner af denne koalitions medlemmer mod den fælles fjende, der truer dem med underkuelse? Det gør den afgjort ikke. Hvad mere er, den opståede trussel gør fælles aktioner til en bydende nødvendighed for koalitionen medlemmer, hvis de vil skåne menneskeheden for at vende tilbage til barbari og middelalderlige grusomheder. Er den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalitions aktionsprogram ikke tilstrækkeligt til, at man på basis af det kan organisere en fælles kamp mod Hitler-tyranniet og sejre over det? Jeg tror, at det er fuldt ud tilstrækkeligt.

Disse folks påstand er også urigtig, fordi den fuldstændig modbevises af det forløbne års begivenheder. Hvis det virkelig var sådan, at disse folk havde ret, ville vi blive vidne til, at den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalitions medlemmer fjernede sig mere og mere fra hinanden. Det er vi imidlertid ikke vidne til, vi kender tværtimod kendsgerninger og begivenheder, der vidner om, at der i stigende grad sker en tilnærmelse mellem den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalitions medlemmer og en sammenslutning af dem i et kampforbund. Det forløbne års begivenheder leverer et direkte bevis herfor. I juli 1941, nogle uger efter Tysklands overfald på Sovjetunionen, afsluttede vi med England en overenskomst "Om fælles aktioner i krigen mod Tyskland". Med De forenede Stater havde vi dengang endnu ingen overenskomst herom. Ti måneder senere, den 26. maj 1942, da kammerat Molotov var på besøg i England, afsluttede vi

med England en "Traktat om forbund i krigen mod Hitler-Tyskland og dets medskyldige i Europa og om samarbejde og gensidig hjælp efter krigen". Denne traktat blev indgået for et åremål af 20 år. Den betegner et historisk vendepunkt i forholdet mellem vort land og England. I juni 1942, da kammerat Molotov var på besøg i USA, undertegnede vi med De forenede Stater en "Overenskomst om principperne for gensidig hjælp i krigen mod aggressionen", en overenskomst, der betød et stort skridt fremad i forholdet mellem Sovjetunionen og USA. Endelig må man notere en så vigtig kendsgerning som det besøg Storbritanniens premierminister, Winston Churchill, aflagde i Moskva, og hvorunder der opnåedes fuldstændig forståelse mellem de to landes ledere. Alle disse kendsgerninger vidner utvivlsomt om, at der i stigende grad sker en tilnærmelse mellem Sovjetunionen, Storbritannien og De forenede Stater og en sammenslutning af dem til et kampforbund mod den italiensk-tyske koalition.

Tingenes logik er altså stærkere end al anden logik.

Konklusionen er, at den engelsk-sovjettisk-amerikanske koalition har alle chancer for at besejre den italiensk-tyske koalition og den vil uden tvivl gøre det.

5. Vore opgaver

Krigen har sønderrevet hvert slør og klarlagt alle forhold. Situationen er blevet så klar, at der ikke er noget lettere end at fastlægge vore opgaver i denne krig.

I sin samtale med den tyrkiske general Erkilet, offentliggjort i den tyrkiske avis "Djumchuriet", siger kannibalen Hitler: "Vi vil tilintetgøre Rusland, så det aldrig mere kan rejse sig." Det synes at være klart, selv om det er temmelig dumt. Det er ikke vor opgave at tilintetgøre Tyskland, thi det er umuligt at tilintetgøre Tyskland, ligesom det er umuligt at tilintetgøre Rusland. Men tilintetgøre Hitler-staten - det kan man og det skal man.

Vor første opgave består netop i at tilintetgøre Hitler-staten og dens bagmænd.

I den nævnte samtale med generalen fortsætter kannibalen Hitler: "Vi vil fortsætte krigen, indtil der ikke længere findes nogen organiseret væbnet magt i Rusland." Det synes at være klart, selvom det er tåbeligt. Det er ikke vor opgave at tilintetgøre enhver organiseret væbnet magt i Tyskland, thi hvert fornuftigt menneske vil forstå, at det kan man ikke gøre, hverken med Tyskland eller med Rusland, og det er heller ikke formålstjenligt fra sejrherrens synspunkt. Men tilintetgøre Hitler-hæren - det kan man og det skal man.

Vor anden opgave består netop i at tilintetgøre Hitler-hæren og dens førere.

Hitler-banditterne har gjort sig det til princip at øve tortur mod sovjetiske krigsfanger, slå dem ihjel i hundredvis og lade dem dø af sult i tusindvis. De terroriserer og myrder civilbefolkningen i de okkuperede territorier i vort land, mænd og kvinder, børn og oldinge, vore brødre og søstre. De har sat sig som mål at gøre befolkningen i Ukraine, Hviderusland, de baltiske lande, Moldau, Krim og Kaukasus til slaver eller udrydde dem. Kun lavtstående mennesker og slyngler, der ikke har ære i livet og er sunket ned på et bestialsak niveau, kan tillade sig sådanne skændselsgerninger overfor uskyldige, våbenløse mennesker. Men det er ikke alt. De har fyldt Europa med galger og koncentrationslejre. De har indført det skændige "gidselsystem". De skyder og hænger ganske uskyldige mennesker, der er taget som gidsler, når et eller andet tysk kreatur er blevet forhindret i at voldtage kvinder eller udplyndre befolkningen. De har forvandlet Europa til et folkenes fængsel. Og det kalder de - "Europas nyordning". Vi kender de folk, der er skyldige i disse skændselsgerninger, ophavsmændene til "Europas nyordning", alle disse nybagte generalguvernører og almindelige guvernører, kommandanter og underkommandanter. Deres navne kendes af titusinder af pinte mennesker.

Disse bødlere skal vide, at de ikke kan løbe fra ansvaret for deres forbrydelser og undgå de pinte folkeslags straffende hånd.

Vor tredje opgave består i at omstyrte den forhadte "nyordning af Europa" og straffe dens ophavsmand.

Det er vore opgaver.

Kammerater! Vi fører en stor befrielseskrig. Vi fører den ikke alene, men sammen med vore forbundsfæller. Den vil bringe os sejren over menneskehedens skændige fjender, de tysk-fascistiske imperialister. På dens fane står skrevet:

Leve det engelsk-sovjettisk-amerikanske kampforbunds sejr!

Leve de europæiske folks befrielse for Hitler-tyranniet!

Leve vort herlige sovjetlands frihed og uafhængighed!

Forbandelse og død over de tysk-fascistiske okkupanter, deres stat, deres hær, deres "nyordning af Europa"!

Ære være vor røde hær!

Ære være vor orlogsflåde!

Ære være vore partisaner og partisankvinder!
(Stormende, langvarigt bifald. Alle rejser sig).

26-årsdagen 1943

Kammerater!

I dag fejrer Sovjetunionens folkeslag 26-årsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution.

Det er tredje gang vort land oplever Årsdagen for sin folkerevolution under fædrelandskrigens kår.

I oktober 1941 gennemgik vort fædreland tunge dage. Fjenden trængte frem til hovedstaden. Han omringede Leningrad til lands. Vore tropper blev nødt til at trække sig tilbage. Der krævedes uhyre anstrengelser fra hærens side og anspændelse af alle folkets kræfter for at standse fjenden og tilføje ham det alvorlige nederlag ved Moskva.

I oktober 1942 var faren for vort fædreland blevet endnu større. Fjenden stod den gang cirka 120 km fra Moskva, han var trængt ind i Stalingrad og nået frem til Kaukasus' udløbere. Heller ikke i disse tunge dage tabte hæren og folket modet men bar alle prøvelser uden at kny. De fandt kraft til at standse fjenden og rette et modstød mod ham. De var trofaste mod den store Lenins bud og forsvarede Oktoberrevolutionens landvindinger uden at skåne deres kræfter og deres liv. Disse anstrengelser fra hærens og folkets side har som bekendt ikke været forgæves.

Kort tid efter oktoberdagene i fjor gik vore tropper over til offensiv og tilføjede tyskerne et kraftigt slag, først ved Stalingrad, i Kaukasus og omkring Dons mellemste løb, og dernæst, i begyndelsen af 1943, ved Velikije Luki, ved Leningrad og omkring Rsjev og Vjasma.

Lige siden dengang har den røde hær ikke ladet initiativet glide fra sig. Dens slag er i sommer blevet kraftigere og kraftigere, dens militære dygtighed er vokset for hver måned. Fra det tidspunkt har vore tropper vundet store sejre, mens tyskerne lider det ene nederlag efter det andet. Hvor meget end fjenden anstrenger sig, så er det stadig ikke lykkedes ham at opnå en blot nogenlunde betydelig fremgang ved den sovjetisk-tyske front.

1. Året bragte det store omsving i krigens gang

Det år der er gået - fra Oktoberrevolutionens 25-årsdag til dens 26-årsdag - har betydet et omsving i fædrelandskrigen.

Året var først og fremmest et omsvingets år, fordi det i år for første gang siden krigens udbrud lykkedes den røde hær at gennemføre en stor sommeroffensiv mod de tyske tropper, så at de tysk-fascistiske tropper under vore troppers slag i hast måtte rømme okkuperet territorium eller ofte redde sig ved flugt for ikke at blive omringet, hvorved de efterlod store mængder krigsmateriel, våben og ammunition, sårede soldater og offioerer på slagmarken.

Det heldige forløb af vort sommerfelttog i årets anden halvdel har således været fortsættelsen og fuldbyrdelsen af det heldige forløb af vort vinterfelttog i begyndelsen af året.

Nu, da den røde hær videreudvikler vinterfelttogets resultater og i sommer har tildelt de tyske tropper et kraftigt slag, kan man regne med, at man en gang for alle har taget livet af den fabel, at den røde hær ikke er i stand til at føre en heldig offensiv om sommeren. Det forløbne år har vist, at den røde hær lige så godt kan gå til offensiv om sommeren som om vinteren.

Som følge af disse offensive operationer er det i årets løb lykkedes vore tropper under kamp at rykke

frem fra 500 km på centralfronten til 1300 km på sydafsnittet, de har befriet et område på næsten 1 million kvadratkilometer, d.v.s næsten to tredjedele af den sovjetjord, som fjenden forbigående havde okkuperet, og de fjendtlige tropper er derved blevet kastet tilbage fra Vladikavkas til Kherson, fra Elista til Krivoj Rog, fra Stalingrad til Kijev, fra Voronesj til Gomel, fra Vjasma og Rsjev til omegnen af Orsja og Vitebsk.

Tyskerne troede ikke selv, at deres tidligere sejre ved den sovjetisk-tyske front var varige og havde derfor i forvejen gennem lang tid bygget kraftige forsvarsbælter, navnlig langs med de store floder. Men i kampene i år har hverken floder eller kraftige befæstninger kunnet frelse tyskerne. Vore tropper løb tyskeres forsvar over ende, og alene i løbet af tre sommermåneder 1943 forørede de på mesterlig måde fire meget betydelige flodbarrierer: den nordlige Donets, Desna, Sosj og Dnjepr. Jeg vil slet ikke tale om sådanne hindringer som tyskernes forsvar ved floden Mius vest for Rostov og ved floden Molotjnaja i nærheden af Melitopol. Den røde hær hamrer nu løs på fjenden på den anden side af Dnjepr.

Året var også et omsvingets år, fordi det lykkedes den røde hær i løbet af forholdsvis kort tid at slå de tysk-fascistiske troppers mest kamprøvede gamle kadrer sønder og sammen, samtidig med at den i årets løb stålsatte og mangedoblede sine egne kadrer i heldige offensive kampe. I det forløbne år har den tysk-fascistiske hær under kampene ved den sovjetisk-tyske front haft et tab på over 4 millioner soldater og officerer, deraf mindst 1.800.000 mand faldne. Desuden har tyskerne i årets løb mistet over 14.000 flyvemaskiner, over 25.000 tanke og mindst 40.000 kanoner.

Den tysk-fascistiske hær er ikke mere, hvad den var ved krigens begyndelse. Mens den ved krigens begyndelse havde et tilstrækkeligt antal kamprøvede kadrer, så er den nu blevet spædt op med nybagte unge uerfarne officerer, som tyskerne skynder sig at sende til fronten, fordi de hverken har de fornødne officersreserver eller tid til at uddanne dem.

Den røde hær frembyder nu et ganske andet billede. Dens kadrer er vokset og stålsat i det forløbne års heldige offensive kampe. Antallet af dens kampkadrer vokser og vil blive ved med at vokse, fordi tilstedeværelsen af de fornødne officersreserver giver den både tid til og mulighed for at uddanne de unge officerskadrer og forfremme dem til ansvarsfulde poster.

Det er karakteristisk, at i stedet for de 240 divisioner (hvoraf 179 tyske), som i fjor stod overfor vor front, står der i år 257 divisioner overfor den røde hærs front, og heraf er 207 divisioner tyske. Tyskerne regner åbenbart med at kunne kompensere deres divisions forringede kvalitet med en forøgelse af deres antal. Tyskernes nederlag i det forløbne år viser imidlertid, at divisionernes forringede kvalitet ikke lader sig opveje af en forøgelse af deres antal.

Fra et rent militært synspunkt blev de tyske troppers nederlag ved vor front lige til årets slutning forudbestemt af to begivenheder af største betydning: slaget ved Stalingrad og slaget ved Kursk.

Slaget ved Stalingrad afsluttedes med omringningen af en tysk hær på 300.000 mand, dens fuldstændige nederlag og tilfangetagelsen af cirka en tredjedel af de omringede tropper. For at få en forestilling om det i historien enestående blodige slag, som udkæmpedes på sletterne ved Stalingrad, må man vide, at efter Stalingrad-slagets afslutning blev der opsamlet og begravet 147.200 faldne tyske soldater og officerer og 46.700 faldne sovjetiske soldater og officerer. Ved Stalingrad gik solen ned over den tysk-fascistiske hær. Efter Stalingrad-slaget er tyskerne som bekendt ikke kommet på benene igen.

Hvad slaget ved Kursk angår, så sluttede det med, at de tysk-fascistiske troppers to vigtigste offensivgrupper led et fuldstændigt nederlag, og at vore tropper gik til en modoffensiv, der senere forvandlede sig til den røde hærs kraftige sommeroffensiv. Slaget ved Kursk begyndte med en tysk offensiv mod Kursk fra nord og syd. Det var tyskernes sidste forsøg på at

gennemføre en stor sommeroffensiv og, hvis den havde fremgang, genvinde det tabte. Offensiven slog som bekendt fuldstændig fejl. Den røde hær afslog ikke blot tyskernes offensiv men gik selv over til offensiven og kastede i en række på hinanden følgende slag i sommerens løb de tysk-fascistiske tropper tilbage over Dnjepr.

Mens slaget ved Stalingrad bebudede det tysk-fascistiske nederlag, så stillede slaget ved Kursk den over for en katastrofe.

Året var endelig omsvingets år, fordi den røde hær sejrriige offensiv fundamentalt forværrede det fascistiske Tysklands økonomiske, militære og politiske stilling og stillede det overfor en meget dybtgående krise.

Tyskerne regnede med, at de i sommerens løb kunne gennemføre en sejrrig offensiv ved den sovjetisk-tyske front for at genvinde det tabte og styrke deres vaklende autoritet i Europa. Men den røde hær kastede tyskernes beregninger over ende, slog deres offensiv tilbage, gik selv over til offensiven og drev tyskerne mod vest og gjorde dermed ende på de tyske våbens autoritet.

Tyskerne regnede med at kunne indrette sig på en langvarig krig og gav sig til at bygge forsvarslinjer og "volde" og udbasunerede, at deres ny stillinger var uindtagelige. Men den røde hær kastede også her tyskernes beregninger over ende, gennembrød deres linjer og "volde" og fortsætter sin sejrriige offensiv uden at give dem tid til at trække krigen i langdrag.

Tyskerne regnede med at kunne bringe situationen ved fronten på ret køl ved hjælp af den "totale" mobilisering. Men også her kastede begivenhederne tyskernes beregninger over ende. Sommerfelttoget har allerede fortsat to tredjedele af de "totalt" mobiliserede, uden at man derfor kan spore nogen forbedring i den tysk-fascistiske hær stilling. Det er muligt, at man må proklamere endnu en "total" mobilisering, men der er al mulig grund til at tro, at gentagelsen af en sådan foranstaltning vil føre til en vis stats "totale" sammenbrud.

Tyskerne regnede med, at de kunne beholde Ukraine og udnytte de ukrainske landbrugsprodukter for deres egen hær og befolkning og Donets-kullene for de fabrikker og jernbaner, der forsynede den tyske hær. Men de regnede også fejl her. Som følge af den røde hærs sejr-rige offensiv har tyskerne ikke blot mistet Donets-kullene, men også Ukraines rigeste korndistrikter, og der er ingen grund til at tvivle om, at de i nær fremtid også vil miste resten af Ukraine.

Det er klart, at alle disse fejleregninger måtte forværre og faktisk fundamentalt har forværret det fascistiske Tysklands økonomiske og militærpolitiske stilling.

Det fascistiske Tyskland er midt i en dybtgående krise. Det står overfor en katastrofe.

2. Folkets understøttelse af fronten

Den røde hærs sejre ville have været umulige uden folkets støtte, uden sovjetborgernes selvopofrende arbejde i fabrikkerne og gruberne, ved transportvæsenet og i landbruget. Sovjetfolket har under vanskelige krigsforhold kunnet forsyne sin hær med alt, hvad der var ubetinget nødvendigt og har uafbrudt forbedret dens krigsmateriel. Det er under hele krigen ikke lykkedes fjenden at overgå vor hær med hensyn til våbnenes kvalitet. Samtidig har vor industri leveret fronten en stadig stigende mængde krigsmateriel.

Det forløbne år har ikke blot betydet et omsving med hensyn til de militære operationer, men også med hensyn til vort baglands arbejde. Vi stod ikke længere overfor sådanne opgaver som at evakuere fabrikker østpå og omstille industrien til våbenproduktion. Sovjetstaten har nu en velorganiseret og hurtigt voksende krigsindustri. Alle folkets anstrengelser kunne derfor koncentreres om at forøge produktionen og yderligere forbedre våbnene, især tankene, flyvemaskinerne, kanonerne og det motoriserede artilleri. Vi har her opnået store resultater. Den røde hær, der støttede:

af hele folket, fik uafbrudt, hvad den skulle bruge af krigsmateriel og kunne overdøje fjenden med millioner af bomber, miner og granater og sætte tusinder af tanke og flyvemaskiner ind i kampen. Man kan med fuld ret sige, at sovjetborgernes selvopofrende arbejde i baglandet vil gå over i historien jævnsides med den røde hærs kamp som folkets eksempellose indsats til forsvar for fædrelandet.

Sovjetunionens arbejdere, der i den fredelige opbygnings år skabte en højt udviklet og stærk socialistisk industri, har under fædrelandskrigen arbejdet ihærdigt og intensivt for fronten og vist en sand arbejds-heroisme.

Alle ved, at hitleristerne i deres krig mod Sovjetunionen ikke blot rådede over Tysklands kraftigt udviklede industri, men også over vasselstaternes og de okkuperede landes betydelige industri. Og alligevel kunne hitleristerne ikke bevare den kvantitative overlegenhed med hensyn til krigsmateriel, som de havde i begyndelsen af krigen mod Sovjetunionen. Når fjendens kvantitative overlegenhed med hensyn til tanke, flyvemaskiner, minekastere og automatvåben er ophørt, når vor hær ikke længere lider alvorlig mangel på våben, ammunition og andet krigsmateriel, så er det i første række vor arbejderklasses fortjeneste.

Sovjetunionens bønder, der i den fredelige opbygnings år på grundlag af kollektivbrugssystemet forvandlede et forældet agerbrug til et førende landbrug, har under fædrelandskrigen vist en i bøndernes historie ukendt stor forståelse for, hvad folkets fælles interesser kræver. De har i selvopofrende arbejde for fronten vist at Sovjets bønder anser den nuværende krig mod tyskerne for en sag, der angår dem personligt, for en krig for deres liv og frihed.

Som bekendt førte de fascistiske hærs invasion til, at vort land forbigående blev berøvet de rige landbrugsområder i Ukraine, ved Don og Kuban. Og alligevel har vore kollektivbrug og sovjetbrug uden større besvær forsynet hæren og landet med levnedsmidler. Uden kol-

lektivbrugssystemet, uden de mandlige og kvindelige kollektivbønders selvopofrende arbejde kunne vi selvfølgelig ikke have løst denne yderst vanskelige opgave. Når vor hær i krigens tredje år ikke lider mangel på levnedsmidler, når befolkningen forsynes med levnedsmidler, så er det en følge af kollektivbrugs-systemets kraft og levedygtighed, en følge af kollektivbøndernes patriotisme.

Vort transportvæsen, først og fremmest jernbanerne, men også hav- og flodskibsfarten og automobilerne, har spillet en stor rolle for understøttelsen af fronten. Transportvæsnets er som bekendt det vigtigste forbindelsesmiddel mellem baglandet og fronten. Man kan producere nok så store mængder våben og ammunition, men hvis ikke transportvæsnets i rette tid skaffer dem til fronten er de kun unyttigt gods. Det må siges, at når det drejer sig om i rette tid at forsyne fronten med våben, ammunition, levnedsmidler, uniformer o.s.v., er transportvæsnets rolle afgørende. Og når det til trods for krigstidens vanskeligheder og brændselsmangelen alligevel er lykkedes at forsyne fronten med alle fornødenheder, må man indrømme, at det frem for alt er vore transportarbejderes og -funktionærers fortjeneste.

Vore intellektuelle står heller ikke tilbage for arbejderklassen og bønderne, hvad understøttelse af fronten angår. Sovjetintelligensen arbejder ihærdigt for vort lands forsvar og fuldkommengør uafbrudt den røde hærs udrustning og produktionsapparatets teknik og organisation. Den hjælper arbejderne og kollektivbønderne med at udvikle industrien og landbruget og fremmer under krigens vilkår den sovjetiske videnskab og kultur.

Dette tjener vore intellektuelle til ære.

Alle Sovjetunionens folkeslag har samdragtigt rejst sig for at forsvare deres fædreland, idet de med rette anser den nuværende fædrelandskrig for alle arbejdendes sag uden hensyn til nationalitet og trosbekendelse. Nu kan selv de hitleristiske politikere se, hvor håbløst

tåbelige de var, da de regnede med splid og sammenstød mellem Sovjetunionens folkeslag. Venskabet mellem folkeslagene i vort land har holdt gennem alle krigens vanskeligheder og prøvelser og er blevet endnu mere urokkeligt i sovjetborgernes fælles kamp mod de fascistiske okkupanter.

Dette er en kraftkilde for Sovjetunionen.

Sovjetfolkets førende og retningsgivende kraft både i den fredelige opbygnings år og i krigens dage har været Lenins parti, bolsjevikkerne parti. Der findes ikke et parti, der har haft og fortsat har en sådan autoritet blandt folkemasserne som vort bolsjevikiske parti. Og det er forståeligt. Under ledelse af bolsjevikkerne parti har arbejderne, bønderne og de intellektuelle i vort land erobret deres frihed og bygget et socialistisk samfund. I fædrelandskrigens dage har partiet inspireret og organiseret folkets kamp mod de fascistiske okkupanter. Ved sit organisatoriske arbejde har partiet forenet alle sovjetborgernes anstrengelser og rettet dem mod et fælles mål, så at alle vore kræfter og hjælpemidler indordnes under den opgave at knuse fjenden. Under krigen er partiet i endnu højere grad kommet i kontakt med folket og blevet endnu nøjere forbundet med den arbejdende befolknings brede masser.

Dette er en kraftkilde for vor stat.

Den nuværende krig har så kraftigt som muligt bekræftet Lenins kendte ord om, at en krig er en alsidig prøve for alle et folks materielle og åndelige kræfter. Krigshistorien lærer os, at denne prøve kun er blevet bestået af de stater, der viste sig at være stærkere end deres modstandere med hensyn til næringslivets udviklingstrin og organisation, deres troppers erfaring, dygtighed og kampånd og folkets udholdenhed og enhed under hele krigen. Vor stat er netop en sådan stat.

Sovjetstaten har aldrig stået så fast og urokkelig som nu, i fædrelandskrigens tredje år. Krigens erfaringer vidner om, at sovjetsystemet ikke blot er den bedste form, når det drejer sig om at organisere et lands

økonomiske og kulturelle udvikling i den fredelige opbygnings år, men også når det drejer sig om at mobilisere alle et folks kræfter til modstand mod fjenden i krigstid. Sovjetmagten, der blev skabt for 26 år siden, har i løbet af en kort historisk periode forvandelt vort land til en urokkelig fastning. Den røde hær har det solideste og mest pålidelige bagland i verden.

Dette er en kraftkilde for Sovjetunionen.

Der er ingen tvivl om, at sovjetstaten vil stå stærkere og kraftigere efter krigen. De tyske okkuperter hærer og ødelægger vort land og søger at undergrave vor stats magtstilling. Den røde hær offensiv har i endnu større omfang end tidligere afsløret Hitler-hærens barbariske banditkarakter. Tyskerne har i de af dem besatte områder udryddet fredelige mennesker i hundredtusindvis. Som middelalderlige barbarer eller Attilas horder tramper de tyske barbarer hen over markerne, brænder landsbyer og byer og ødelægger industriforetagender og kulturelle institutioner. Tyskernes skændelsgerminger vidner om de fascistiske okkuperteres svaghed, for sådan optræder kun chancoeryttere, der ikke selv tror på deres sejr. Og jo mere håbløs hitleristernes stilling bliver, des vildere farer de frem med deres bestialiteter og plyndringer. Vort folk vil ikke tilgive de tyske banditter disse forbrydelser. Vi skal tvinge de tyske forbrydere til at stå til ansvar for alle deres skændelsgerminger!

I de områder, hvor de tyske pogromhelte forbigående har huseret, er det vor opgave at genrejse de ødelagte byer og landsbyer, industrien, transportvæsenet, landbruget og de kulturelle institutioner og skaffe de sovjetborgere, der er blevet udfriet af det fascistiske slaveri, normale levevilkår. Arbejdet på at genopbygge nærings- og kulturlivet i de for fjenden befriede områder er allerede i fuld gang. Men det er kun begyndelsen. Vi må fuldstændig likvidere følgerne af tyskernes huseren i de for den tyske okkupation befriede områder. Det er en stor folkeopgave. Vi kan og skal løse denne vanskelige opgave på kort tid.

3. Anti-Hitler-koalitionens styrkelse, den fasoistiske bloks opløsning

Det forløbne år har ikke blot medført et omsving for Sovjetunionens fædrelandskrig, men for hele verdenskrigen.

De forandringer, der i løbet af dette år er sket i den militære og udenrigspolitiske situation har været til fordel for Sovjetunionen og dens venner og forbunds-fæller og til skade for Tyskland og dets medskyldige i Europa.

Resultaterne og følgerne af den røde hær's sejre har gjort sig gældende langt ud over den sovjetisk-tyske front, forandret hele verdenskrigens videre forløb og fået stor international betydning. De allierede landes sejr over den fælles fjende er kommet nærmere, og forholdet mellem de allierede, kampfællesskabet mellem deres hære er, i modsætning til hvad fjenderne håbede, ikke blevet svagere men tværtimod vokset i styrke og fasthed. De fornylig offentliggjorte historiske beslutninger på Moskva-konferencen mellem repræsentanter for Sovjetunionen, Storbritannien og De forenede Stater er et veltalende vidnesbyrd herom. Vore forenede lande er nu fast besluttet på at tilføje fjenden fælles slag, der vil føre til den endelige sejr over ham.

Den røde hær's slag mod de tysk-fasoistiske tropper er i år blevet understøttet af vore allieredes militære operationer i Nordafrika, i Middelhavsområdet og i Syditalien. Samtidig rettede og retter de allierede omfattende luftangreb mod vigtige industrioentrer i Tyskland og svækker derved i betydelig grad fjendens militære magt. Hvis man hertil føjer den kendsgerning, at de allierede regelmæssigt forsyner os med forskellige slags krigsmateriel, kan man uden overdrivelse sige, at de med alt dette har gjort det betydelig lettere for os at vinde fremgang under vort sommerfelttog. De allierede hær's nuværende operationer i Sydeuropa kan naturligvis endnu ikke betragtes som en anden front. Men det er alligevel noget i retning af en anden front. Det er

klart, at oprettelsen af en virkelig anden front i Europa - og tiden for dens oprettelse er ikke fjern - i høj grad vil fremskynde sejren over Hitler-Tyskland og yderligere styrke kampfællesskabet mellem de allierede stater.

Begivenhederne i det forløbne år viser således, at anti-Hitler-koalitionen er en fasttømret sammenslutning af nationer og hviler på et solidt grundlag.

Alle kan nu se, at da Hitler-kliken påbegyndte den nuværende krig, førte den Tyskland og dets vasaller ind i en håbløs blindgade. De fascistiske troppers nederlag ved den sovjetisk-tyske front og vore allieredes slag mod de italiensk-tyske tropper har fået hele den fascistiske bloks bygning til at vakle, og den falder nu sammen for øjnene af os.

Italien er uigenkaldeligt faldet ud af Hitler-koalitionen. Mussolini kan ikke gøre fra eller til, for han er i virkeligheden tyskernes fange. De andre medlemmer af koalitionen står for tur. Finland, Ungarn, Rumænien og andre af Hitlers vasaller er blevet modløse efter Tysklands militære nederlag, de har nu definitivt mistet troen på et for dem gunstigt udfald af krigen og er ivrige efter at slippe ud af den sump, som Hitler har trukket dem ud i. Hitler-Tysklands medskyldige i røverierne, de folk, der indtil fornylig lystrede deres herrer, søger nu, da den tid er kommet hvor de skal stå til ansvar for deres røverier, at gemme sig i buskene og afventer et gunstigt øjeblik, hvor de ubemærket kan stikke af fra røverbanden.

Da Hitlerblokkens medlemmer begyndte krigen, regnede de med en hurtig sejr. De havde allerede i forvejen bestemt, hvem der skulle have hvad, hvem der skulle have kager og øbleskiver, og hvem der skulle have blå mærker og buler. De blå mærker og bulerne havde de naturligvis tiltænkt deres modstandere og sig selv kagerne og øbleskiverne. Nu er det imidlertid klart, at Tyskland og dets lakajer hverken får kager eller øbleskiver, men at de nu må dele de blå mærker og bulerne mellem sig.

Hitlers medskyldige, der forudser dette lidet misundelsesværdige perspektiv, bryder nu deres hovede med, hvordan de skal komme ud af krigen med så få blå mærker og buler som muligt.

Italiens eksempel viser Hitlers vasaller, at jo længere de udskyder det uundgåelige brud med tyskerne og tillader dem at husere i deres stater, des flere ødelæggelser kan deres lande vente sig, og des flere lidelser må deres folk lide. Italiens eksempel viser endvidere, at Hitler-Tyskland slet ikke tænker på at forsvare sine vasalllande men blot har i sinde at forvandle dem til skueplads for en ødelæggende krig for at udskyde tidspunktet for sin egen tilintetgørelse.

Den tyske fascisme har tabt spillet, og den blodige "nyordning" den har skabt, går sit sammenbrud i møde. I de okkuperede lande i Europa vokser den folkelige oprørsbevægelse mod de fascistiske undertrykkere. Tysklands forhenværende prestige hos sine forbundsfæller og i de neutrale lande er uigenkaldelig tabt og dets økonomiske og politiske forbindelser med de neutrale stater er undergravet.

Den tid, da Hitler-klubben larmede op om tyskernes erobring af verdensherredømmet, er forlængst forbi. Nu tænker tyskerne som bekendt ikke på verdensherredømmet, men er glade hvis de får lov til at leve.

Krigens gang viser således, at de fascistiske staters forbund ikke hvilede og ikke hviler på et fast grundlag. Hitler-koalitionen opstod på grundlag af dens medlemmers erobnings- og røvertendenser. Så længe hitleristerne havde militær fremgang, lignede den fascistiske koalition en fasttømret sammenslutning. Men allerede de fascistiske troppers første nederlag førte til røverblokkens faktiske opløsning.

Hitler-Tyskland og dets vasaller står nu på tærskelen til deres katastrofe.

De allierede landes sejr over Hitler-Tyskland vil sætte vigtige spørgsmål om organiseringen og genoprettelsen af de europæiske folks statslige, økonomiske og

kulturelle liv på dagsordenen. Vor regerings politik i disse spørgsmål er uforandret. Sammen med vore allierede må vi:

1) Befri Europas folk for de fascistiske okkupanter og yde dem hjælp ved genoprettelsen af deres nationale stater, som de fascistiske undertrykkere har sønderlemmet. Folkene i Frankrig, Belgien, Jugoslavien, Tjekoslovakiet, Polen, Grækenland og andre stater, der befinder sig under det tyske åg, må påny blive frie og selvstændige.

2) Give Europas befriede folk fuld ret og frihed til selv at afgøre spørgsmålet om deres statsform.

3) Træffe foranstaltninger til at få alle de fascistiske forbrydere, der er skyld i den nuværende krig og folkenes lidelser, straffet hårdt for alle de ugeringer, de har begået, i hvilket land de end skjuler sig.

4) Etablere en ordening i Europa, der fuldstændig udelukker muligheden for ny aggression fra Tysklands side.

5) Skabe et langvarigt økonomisk, politisk og kulturelt samarbejde mellem Europas folk, som hviler på gensidig tillid og gensidig hjælp og har til formål at genrejse det af tyskerne ødelagte økonomiske og kulturelle liv.

Den røde hær og Sovjetfolket har i det forløbne år opnået store resultater i kampen mod de tyske okkupanter. Vi har tilkæmpet os et fuldstændigt omsving i krigen til vort lands fordel, og krigen nærmer sig nu sin endelige afgørelse. Men det sømmer sig ikke for sovjetborgere at slå sig til ro med det, der er opnået, og lade sig beruse af deres sejre. Vi kan gå glip af sejren, hvis der viser sig selvtilfredshed i vore rækker. Sejren kommer ikke uden kamp og slid. Den må tages med storm. Sejren er nu nær, men for at tilkæmpe sig den, kræves der en ny kraftanstrengelse, selvopofrende arbejde i hele baglandet og dygtige og besluttsomme ope-

rationer af den røde hær ved fronten. Det ville være en forbrydelse overfor fædrelandet, overfor de sovjetborgere, der for en tid er kommet under det fascistiske åg, overfor Europas folk, der lider under tysk undertrykkelse, hvis vi ikke udnyttede alle muligheder for at fremskynde fjendens fuldstændige nederlag. Fjenden må ikke få et pusterum. Det er grunden til, at vi må samle alle vore kræfter for at give fjenden dødsstødet.

Sovjetfolket og den røde hær ser klart, hvor vanskelig den forestående kamp er. Men nu er det allerede klart, at sejrens dag nærmer sig. Krigen er trådt ind i et stadium, hvor det drejer sig om fuldstændig at fordrive de tyske okkupanter fra sovjetjorden og likvidere den fascistiske "nyordning i Europa". Den tid er ikke fjern, da vi er færdige med at rense Ukraine og Hviderusland, Leningrad- og Kalinin-områderne for fjenden, da vi befrier folkene på Krim, i Litauen, Letland, Estland, Moldau og den karelsk-finske republik for de tyske okkupanter.

Kammerater!

For det engelsk-sovjettisk-amerikanske kampforbunds sejr!

For de europæiske folks befrielse fra det fascistiske åg!

For de tyske banditters fuldstændige fordrivelse fra vort land!

Leve vor røde hær!

Leve vor orlogsflåde!

Leve vore kække partisaner og partisankvinder!

Leve vort store fædreland!

Død over de tyske okkupanter! (Stormende, langvarigt bifald. Alle rejser sig).

27-årsdagen 1944

Kammerater!

Idag fejrer sovjetborgerne 27-årsdagen for sovjetrevolutionens sejr i vort land.

Det er fjerde gang, vort land oplever årsdagen for sovjetrevolutionen under fædrelandskrigen mod de tysk-fascistiske okkupanter.

Det betyder selvfølgelig ikke, at det fjerde krigsår, hvad dets slutresultat angår, ikke adskiller sig fra krigens foregående tre år. Tværtimod, der er en fundamental forskel mellem dem. De to første krigsår prægedes af de tyske troppers offensiv og fremrykning dybt ind i vort land, mens den røde hær var nødt til at føre forsvarskampe. Det tredje år medførte et fuldstændigt omsving ved vor front, idet den røde hær udviklede kraftige offensive kampe, slog tyskerne i en række afgørende slag, rensede to tredjedele af den besatte sovjetjord for tyske tropper og tvang disse til at overgå til forsvar. Den røde hær førte stadig krigen mod de tyske tropper alene, uden støtte af betydning fra de allieredes side. Det fjerde krigsår blev et år med afgørende sejre over de tyske tropper for sovjethærene og for vore allieredes hære, idet tyskerne, der nu var nødt til at føre krig på to fronter, blev kastet tilbage til Tysklands grænser.

Alt i alt kronedes det forløbne år af de tyske troppers fordrivelse fra Sovjetunionen, Frankrig, Belgien og Mellemitalien, og af krigsoperationernes henlæggelse til tysk territorium.

1. Tyskland i klemme mellem to fronter

Den røde hær afgørende resultater i år og tyskerne's fordrivelse fra Sovjetunionens jord skyldtes en række knusende slag, som vore tropper rettede mod de tyske tropper, og som blev påbegyndt allerede i januar i år og derpå fortsat under hele beretningsperioden.

Det første slag fra vore tropper kom ved Leningrad og Novgorod i januar i år, da den røde hær gennembrød tyskerne's permanente befæstningsværker og kastede dem tilbage til Baltikum. Resultatet af dette slag var Leningrad-områdets befrielse.

Det andet slag kom ved Bug i februar-marts i år, da den røde hær knuste de tyske tropper og kastede dem tilbage over Dnjestr. Resultatet af dette slag var, at Ukraine vest for Dnjepr blev befriet for de tysk-fascistiske okkupanter.

Det tredje slag kom omkring Krim i april-maj i år, da de tyske tropper blev kastet i Sortehavet. Resultatet af dette slag var, at Krim og Odessa blev befriet for det tyske åg.

Det fjerde slag kom i Karelen i juni i år, da den røde hær slog de finske tropper, befriede Viborg og Petrosavodsk og kastede finnerne langt ind i Finland. Resultatet af dette slag var befrielsen af størstedelen af den karelsk-finske sovjetrepublik.

Det femte slag fik tyskerne i juni-juli i år, da den røde hær slog de tyske tropper totalt ved Vitebsk, Bobrujsk og Mogiljov og satte kronen på værket ved at omringe 30 tyske divisioner ved Minsk. Resultatet af dette slag var, at vore tropper: a) fuldstændig befriede den hviderussiske sovjetrepublik, b) nåede frem til Weichsel og befriede en betydelig del af det med os allierede Polen, c) nåede frem til Niemen og befriede en stor del af den litauiske sovjetrepublik, d) overskred Niemen og nåede frem til Tysklands grænse.

Det sjette slag kom i Vestukraine i juli-august i år, da den røde hær slog de tyske tropper ved Lvov og

kastede dem tilbage over San og Weichsel. Resultatet af dette slag var, at a) Vestukraine blev befriet, b) vore tropper overskred Weichsel og dannede et stærkt brohoved vest for Sandomierz.

Det syvende slag kom omkring Kisjinnjov-Jassy i august i år, da vore tropper slog de tyske tropper totalt og satte kronen på værket ved at omringe 22 tyske divisioner ved Kisjinnjov, rent bortset fra de rumænske divisioner. Resultatet af dette slag var, at a) den moldauiske sovjetrepublik blev befriet, b) Tysklands forbundsfælle Rumænien faldt fra og erklærede Tyskland og Ungarn krig, c) Tysklands forbundsfælle Bulgarien faldt fra og erklærede ligeledes Tyskland krig, d) der blev åbnet en vej for vore tropper ind i Ungarn, Tysklands sidste forbundsfælle i Europa, e) der blev skabt mulighed for at række vor jugoslaviske allierede en hjælpende hånd mod de tyske okkupanter.

Det ottende slag kom i Baltikum i september-oktober i år, da den røde hær slog de tyske tropper ved Tallin og Riga og fordrev dem fra Baltikum. Resultatet af dette slag var, at a) den estniske sovjetrepublik blev befriet, b) en stor del af den lettiske sovjetrepublik blev befriet, c) Tysklands forbundsfælle Finland faldt fra og erklærede Tyskland krig, d) over 30 tyske divisioner blev afskåret fra Østpreussen og klemt inde mellem Tukums og Liepaja, hvor de nu bliver revet op af vore tropper.

I oktober i år begyndte vore troppers niende slag mellem Tizza og Donau i Ungarn. Dets mål var at få Ungarn ud af krigen og at vende det mod Tyskland. Resultatet af dette slag, som endnu ikke er afsluttet, har været, at: a) vore tropper kunne hjælpe vore jugoslaviske allierede direkte med at fordrive tyskerne og befri Belgrad, b) det blev muligt for vor tropper at overskride Karpaterne og række vore allierede, den tjekoslovakiske republik, en hjælpende hånd, så at en del af Tjekoslovaikiets territorium allerede er befriet for de tyske okkupanter.

I oktober i år blev der endelig rettet et slag mod de tyske tropper i Nordfinland; de tyske tropper blev smidt ud af Petsamo-området, og vore tropper trængte under forfølgelsen af tyskerne ind på vor norske allieredes område.

Jeg vil ikke anføre tal om modstanderens tab af faldne og fanger som følge af disse operationer og om den mængde kanoner, tanke, flyvemaskiner, ammunition, maskingeværer o.s.v., som vore tropper har erobret. Disse tal kender I sikkert fra Sovjets informationsbureaus oversigter.

Dette er den røde hærs vigtigste operationer i det forløbne år, og de har ført til, at de tyske tropper er blevet jaget ud af vort land.

Resultatet af disse operationer er, at op imod 120 divisioner fra Tyskland og dets forbundsfæller er blevet slået og gjort ukampdygtige. I stedet for 257 divisioner, som i fjor stod overfor vor front og hvoraf 207 var tyske, har vi nu, efter alle "totale" og "supertotale" mobiliseringer, i alt 204 tyske og ungarske divisioner overfor vor front, og deraf er ikke mere end 180 divisioner tyske.

Det må indrømmes, at i denne krig har Hitler-Tyskland og dets fascistiske hær været en stærkere, mere lumsk og erfaren modstander end Tyskland og dets hær har været det i alle tidligere krige. Dertil må føjes, at det i denne krig lykkedes tyskerne at udnytte næsten hele Europas produktivkræfter og ret betydelige hære fra deres vasalstater. Og når Tyskland til trods for disse gunstige betingelser for dets krigsførelse står på randen af en uundgåelig katastrofe, så er forklaringen den, at Tysklands hovedmodstander, Sovjetunionen, er stærkere end Hitler-Tyskland.

Det har i det forløbne år været et nyt moment i krigen mod Hitler-Tyskland, at den røde hær i år ikke førte sine operationer mod de tyske tropper alene, som i de foregående år, men sammen med vore allieredes tropper. Teheran-konferencen var ikke forgået. Teheran-

konferencens beslutning om fælles slag mod Tyskland fra vest, øst og syd er blevet realiseret med forbavsende præcision. Samtidig med den røde hær sommeroperationer ved den sovjetisk-tyske front begyndte de allierede tropper invasionen i Frankrig og organiserede vældige offensive operationer, som tvang Hitler-Tyskland til at føre krig på to fronter. Vore allieredes hær og flåde gennemførte på Frankrigs kyst en vældig landgangsoperation, som med hensyn til organisation og omfang er enestående i historien, og gennembrød med stor dygtighed tyskernes befæstningsværker.

Tyskland sidder altså i klemme mellem to fronter.

Som det var at vente, kunne fjenden ikke holde til den røde hær og de allieredes troppers fælles slag. Fjendens modstand blev knust, og hans tropper blev i løbet af kort tid smidt ud af Mellemitalien, Frankrig, Belgien, Sovjetunionen. Fjenden blev kastet tilbage til Tysklands grænser.

Der kan ikke være tvivl om, at uden den anden front i Europa, der binder op imod 75 tyske divisioner, ville vore tropper ikke have været istand til i løbet af så kort tid at knuse de tyske troppers modstand og smide dem ud af Sovjetunionen. Men der er heller ingen tvivl om, at uden den røde hær store offensive operationer i sommer, der bandt op imod 200 tyske divisioner, ville vore allieredes tropper ikke have været i stand til så hurtigt at blive færdige med de tyske tropper og få dem smidt ud af Mellemitalien, Frankrig og Belgien.

Opgaven er fortsat at holde Tyskland i klemme mellem to fronter.

Dette er nøglen til sejren.

2. Sovjetfolkets store indsats i fædrelandskrigen

Når den røde hær med fremgang kunne opfylde sin pligt overfor fædrelandet og fordrev tyskerne fra

Sovjets jord, så skyldes det, at den fandt uforbeholden støtte hos hele vort land, hos alle folkeslag i vort land. Alle sovjetborgernes - arbejdernes, bøndernes og de intellektuelles - selvopofrende arbejde og vore stats- og partiorganisationers vejledende virksomhed er i det forløbne år foregået under parolen: "Alt for fronten".

Det forløbne år prægedes af ny fremgang indenfor industrien, landbruget og transportvæsnet, af et nyt opsving for vor krigsindustri.

I krigens fjerde år producerer vore fabrikker flere gange så mange tanke, flyvemaskiner, kanoner, minekastere og ammunition som ved krigens begyndelse. Efter at vort land har genvundet de frugtbare marker ved Don og Kuban, efter at Ukraine er befriet, kommer vort landbrug sig hurtigt efter de svære tab. Sovjetunionens jernbanevæsen har holdt til en belastning, som næppe noget andet lands transportvæsen har klaret. Alt dette vidner om, at det økonomiske grundlag for sovjetstaten har vist sig at være uforlignelig meget mere levedygtigt end de fjendtlige staters næringsliv.

Sovjetsystemet, der er skabt af Oktoberrevolutionen, har givet vort folk og vor hær en stor, uovervindelig kraft. Til trods for krigens tunge byrde, til trods for tyskernes midlertidige okkupation af meget store og i økonomisk henseende vigtige områder af landet, har sovjetstaten i krigens løb ikke nedsat, men fra år til år forøget frontens forsyning med våben og ammunition. Den røde hær har nu ikke færre, men flere tanke, kanoner og flyvemaskiner end den tyske hær. Hvad kvaliteten af vort krigsmateriel angår, så er det i denne henseende langt bedre end fjendens udrustning. Ligesom den røde hær, der stod alene i en lang og hård kamp, vandt en militær sejr over de fascistiske tropper, således har det arbejdende folk i Sovjetbaglandet i sin tvækamp med Hitler-Tyskland og dets mødskyldige vundet en økonomisk sejr over fjenden. Sovjetborgerne nægtede sig selv mange fornødenheder, de gik bevidst med til store materielle afsavn for at kunne yde så meget mere til

fronten. De enestående vanskeligheder under den nuværende krig har ikke svækket, men i endnu højere grad stålsat sovjetfolkets jernhårde vilje og tapre ånd. Vort folk har med rette erhvervet sig et heroisk folks hædersnavn.

Vor arbejderklasse sætter alle sine kræfter ind for at sikre sejren, den højner uafsladeligt produktionens tekniske niveau, forøger de industrielle foretagenders kapacitet og rejser ny fabrikker. Sovjetunionens arbejderklasse har præsteret en stor arbejdsindsats i den nuværende krig.

Vore intellektuelle indfører dristigt reformer på teknikens og kulturens område, videreudvikler med held den moderne videnskab og viser deres skaberevner ved at anvende dens resultater i produktionen af våben for den røde hær. Sovjetintelligensen har med sit skabende arbejde ydet et uvurderligt bidrag i kampen for at knuse fjenden.

En hær kan ikke kæmpe og sejre uden moderne våben. Men den kan heller ikke kæmpe og sejre uden brød og andre levnedsmidler. Takket være kollektivbøndernes omsorg lider den røde hær i krigens fjerde år ingen mangel på levnedsmidler. Mandlige og kvindelige kollektivbønder forsyner arbejderne og de intellektuelle med levnedsmidler og industrien med råstoffer, og gør det derved muligt for de fabrikker, der fremstiller våben og ammunition for fronten, at arbejde normalt.

Vore kollektivbønder hjælper aktivt og med fuld bevidsthed om deres pligt overfor fædrelandet den røde hær med at vinde sejr over fjenden.

Sovjetkvinderne og vor strålende sovjetungdom, der har båret hovedbyrden af arbejdet i fabrikkerne, i kollektivbrugene og sovjetbrugene, har præsteret en enestående arbejdsindsats, der for bestandig vil gå over i historien. For fædrelandets ære og uafhængighed viser Sovjetunionens kvinder, unge mænd og piger tapperhed og mod ved arbejdsfronten. De har vist sig ikke at stå tilbage for deres fædre og sønner, mænd og brødre, som forsvarer landet mod de tysk-fascistiske banditter.

Sovjetborgernes arbejdsindsats i baglandet og vore kæmperes uvisnelige krigsbedrifter ved fronten har begge den brændende og livsskabende sovjetpatriotisme som kilde.

Sovjetpatriotismens styrke består i, at dens grundlag ikke er racemæssige eller nationalistiske fordomme, men folkets dybe tillid til og tro på sit sovjetfædreland og det broderlige venskab mellem de arbejdende af alle nationer i vort land. I sovjetpatriotismen forenes folkenes nationale traditioner harmonisk med Sovjetunionens arbejdende befolknings fælles livsinteresser. Sovjetpatriotismen adskiller ikke, den sammensmelter tværtimod alle nationer og folkeslag i vort land til een stor broderlig familie. Dette må anses for at være grundlaget for det urokkelige og stadig intimere venskab mellem Sovjetunionens folk. Samtidig respekterer Sovjetunionens folk udenlandske folks rettigheder og uafhængighed og har altid vist sig rede til at leve i fred og venskab med sine nabostater. Dette må anses for at være grundlaget for de stadig stærkere og mere omfattende forbindelser mellem vor stat og de frihedselskende folk.

Sovjetmenneskene hader ikke de tyske okkupanter, fordi de tilhører en fremmed nation, men fordi de har bragt talløse ulykker og lidelser over vort folk og alle frihedselskende folk. Vi har et gammelt ordsprog, der siger: "Det er ikke fordi ulven er grå man slår den, men fordi den æder fårene."

De tyske fascister valgte den menneskefjendske race-teori som ideologisk våben, idet de regnede med at forkyndelsen af en vanvittig nationalisme ville skabe de moralske og politiske forudsætninger for de tyske okkupanter herredømme over de undertrykte folk. Hitleristernes racehads-politik blev imidlertid i virkeligheden en kilde til indre svaghed og udenrigspolitisk isolation for den tysk-fascistiske stat. Racehadets ideologi og politik er en af grundene til den hitleristiske røverbloks opløsning. Man må ikke regne det for en tilfældighed, at ikke blot de undertrykte folk i Frankrig, Jugoslavien, Polen, Tjecoslovakiet, Grækenland, Belgien, Danmark, Norge og Holland har rejst sig mod de

tyske imperialister, men at også Hitlers tidligere vasaller - italienerne, rumænerne, finnerne og bulgarerne - har gjort det. Hitler-kliken har med sin kannibalske politik fået alle folk i verden til at rejse sig mod Tyskland, mens den såkaldte "udvalgte tyske race" er blevet genstand for almindeligt had.

I krigens løb har hitleristerne ikke blot lidt et militært, men også et moralsk og politisk nederlag. Den i vort land rådende ideologi om alle racers og nationers ligeberettigelse og om venskab mellem folkene har vundet en fuldstændig sejr over hitleristernes brutale nationalisme og racehad.

Nu da fædrelandskrigen går mod sin sejrriige afslutning, fremtræder sovjetfolkets historiske rolle i hele sin storhed. Nu indrømmer alle, at sovjetfolket ved sin selvopofrende kamp har frelst Europas civilisation fra de fascistiske pogromhelte. Dette er sovjetfolkets store fortjeneste overfor menneskehedens historie.

3. Den antityske koalitions front styrkes og udvides, Spørgsmålet om fred og sikkerhed

Det forløbne år betød en triumf for den antityske koalitions fælles sag, for hvis skyld folkene i Sovjetunionen, Storbritannien og De forenede Stater har forenet sig til et kampforbund. Året betød en styrkelse af de tre hovedmagters enighed og aktionsfællesskab mod Hitler-Tyskland.

Teheran-konferencens beslutninger om koordinerede aktioner mod Tyskland og den glimrende realisering af denne beslutning er et tydeligt tegn på, at anti-Hitler-koalitionens front er blevet styrket. Der findes i historien kun få store militære operationsplaner om koordinerede aktioner mod en fælles fjende, der er blevet virkeliggjort så fuldstændigt og præcist som den plan om koordinerede slag mod Tyskland, der blev udarbejdet på Teheran-konferencen. Der kan ikke være tvivl om, at hvis ikke de tre stormagter havde været enige i deres synspunkter og koordineret deres aktioner, så

var Teheran-beslutningen ikke blevet realiseret så fuldstændigt og præcist. Der er på den anden side heller ingen tvivl om, at den heldige gennemførelse af Teheran-beslutningen har bidraget til at styrke de allierede nationers front.

Beslutningerne på konferencen i Dumbarton-Oaks i spørgsmålet om sikkerhedsorganisationen efter krigen er også et tydeligt tegn på, hvor stærk de allierede nationers front er. Man taler om uoverensstemmelser mellem de tre magter i nogle spørgsmål vedrørende sikkerheden. Der findes naturligvis uoverensstemmelser, og der vil også i fremtiden dukke uoverensstemmelser op i en række andre spørgsmål. Der forekommer også uoverensstemmelser mellem folk af eet og samme parti. Så meget mere må de findes mellem repræsentanter for forskellige stater og forskellige partier. Man kan ikke undre sig over, at der eksisterer uoverensstemmelser, men over, at de er så få, og at de som regel hver gang bilægges i en ånd, der er præget af de tre stormagters enighed og aktionsfællesskab. Det afgørende er ikke uoverensstemmelserne, men at uoverensstemmelserne ikke går videre end det er foreneligt med de interesser, der knytter sig til de tre stormagters enhed, og i sidste instans ordnes således, at det gavner denne enhed. Der herskede som bekendt mere dybtgående uoverensstemmelser hos os med hensyn til spørgsmålet om åbningen af en anden front. Men det er også kendt, at disse uoverensstemmelser til syvende og sidst blev løst i fuldstændig harmoni. Det samme kan siges om uoverensstemmelserne på konferencen i Dumbarton-Oaks. Det karakteristiske for denne konference er ikke, at der opstod visse uoverensstemmelser, men at de ni tiendedele af sikkerhedsproblemerne blev løst på denne konference i fuld samdrægtighed. Dette er grunden til, at jeg mener, at man må betragte beslutningerne på konferencen i Dumbarton-Oaks som et tydeligt tegn på anti-Hitler-koalitionens styrke.

Som et endnu tydeligere tegn på styrkelsen af de allierede nationers front må man betragte de forhandlinger med Storbritanniens premierminister, Winston Churchill, og med Storbritanniens udenrigsminister,

Anthony Eden, der for nylig fandt sted i Moskva, og som blev ført i en venskabelig atmosfære og i fuld samdrægtighed.

Under hele krigen har hitleristerne gjort desperate forsøg på at splitte de allierede nationer og sætte dem op mod hinanden, fremkalde mistænksomhed og uvenskab mellem dem, svække deres krigsanstrengelser ved gensidig mistillid og - hvis det kunne lykkes - få dem til at kæmpe mod hinanden. Sådanne bestræbelser fra de hitleristiske politikeres side er fuldt ud forståelige. Den største fare for dem er enigheden mellem de allierede nationer i kampen mod Hitler-imperialismen, og deres største militære og politiske sejr ville være at få splittet de allierede magter i deres kamp mod den fælles fjende. Det er imidlertid en kendt sag, hvor forgæves de fascistiske politikeres krampagtige anstrengelser for at undergrave stormagternes forbund har været. Dette betyder, at grundlaget for forbundet mellem Sovjetunionen, Storbritannien og USA ikke er tilfældige og forbigående motiver, men livsvigtige og langvarige interesser.

Der kan ikke være tvivl om, at når de demokratiske magters kampforbund har kunnet holde til de prøvelser, det har været udsat for under de tre krigsår, og når det er blevet styrket af de folks blod, der har rejst sig for at forsvare deres frihed og ære, så vil dette forbund så meget bedre kunne holde til de prøvelser, det vil blive udsat for i krigens afsluttende stadium.

Det forløbne år medførte imidlertid ikke blot en styrkelse af de allierede magters antityske front, men også en udvidelse af denne front. Det er ingen tilfældighed, at efter Italien er også andre af Tysklands forbundsfæller - Finland, Rumænien og Bulgarien - trådt ud af krigen. Det må bemærkes, at disse stater ikke blot trådte ud af krigen men også brød med Tyskland og erklærede det krig og derved sluttede sig til de allierede nationers front. Dette betyder utvivlsomt en udvidelse af fronten mod Hitler-Tyskland. Der kan ikke være tvivl om, at Tysklands sidste forbundsfælle i Europa - Ungarn - ligeledes vil falde fra i den

nærmeste fremtid. Dette vil betyde Hitler-Tysklands fuldstændige isolering i Europa og dets uundgåelige sammenbrud.

De allierede nationer står nu foran den sejrriige afslutning af krigen mod Hitler-Tyskland.

Krigen mod Tyskland vil blive vundet af de allierede nationer, - det kan der nu ikke længere være tvivl om.

At vinde krigen mod Tyskland betyder at løse en stor historisk opgave. Men at vinde krigen betyder endnu ikke at garantere folkene en varig fred og en fremtidig sikkerhed, som de kan stole på. Opgaven består ikke blot i at vinde krigen, men også i at gøre det umuligt at en ny krig og en ny aggression kan opstå, hvis ikke for bestandig, så i hvert fald for et langt tidsrum.

Efter nederlaget vil Tyskland selvfølgelig blive afvæbnet både i økonomisk og militærpolitisk henseende. Det ville imidlertid være naivt at tro, at det ikke vil prøve at genskabe sin magtstilling og foretage en ny aggression. Historien viser, at et kort tidsrum på 20-30 år var nok til, at Tyskland kunne komme sig efter et nederlag og genrejse sin magt. Hvilke midler har man til at forebygge en ny aggression fra Tysklands side, og hvad kan man gøre, hvis krigen alligevel bryder ud, for at kvæle den lige i begyndelsen uden at give den lov til at udvikle sig til en stor krig?

Dette spørgsmål er så meget mere på sin plads, som historien viser, at de aggressive stater netop som angriberstater vil være bedre forberedt til krig end de fredselkende nationer, der ikke er interesseret i en ny krig og derfor plejer at være bagefter med deres krigsforberedelser. Det er en kendsgerning, at de aggressive stater i den nuværende krig allerede før krigsudbruddet havde en angrebshær parat, mens de fredselkende nationer ikke engang havde en fuldt tilfredsstillende dækningshær til beskyttelse af mobiliseringen. Det er ikke tilfældigt, at der forekom så ubehagelige kendsgerninger som "episoden" i Pearl-Harbor, tabet af Philippinerne og en række øer i Stillehavet og tabet af

Hong-Kong og Singapore, da Japan som aggressiv magt viste sig at være bedre forberedt til krigen end Storbritannien og De forenede Stater, der førte en fredsvenlig politik. Det er heller ingen tilfældighed, at der forekom en så ubehagelig kendsgerning som tabet af Ukraine, Hviderusland og Baltikum i krigens første år, da Tyskland som aggressiv nation viste sig at være bedre forberedt til krigen end den fredselskende Sovjetunion. Det ville være naivt at forklare disse kendsgerninger med japanernes og tyskernes personlige egenskaber, deres overlegenhed over englænderne, amerikanerne og russerne, deres forudseenhed o.s.v. Det drejer sig her ikke om personlige egenskaber, men om det faktum, at de aggressive stater, der er interesserede i en ny krig og i lang tid forbereder sig til krig og samler deres kræfter til dette formål, plejer at være - og må være - bedre forberedt til krig end de fredselskende nationer, som ikke er interesserede i en ny krig. Det er naturligt og forståeligt. Det er, om jeg så må sige, en historisk lovmæssighed, som det ville være farligt ikke at tage i betragtning.

Man kan selvfølgelig ikke benægte, at de fredselskende nationer i fremtiden igen kan blive overrumplet af aggressionen, med mindre de naturligvis allerede nu planlægger de specielle forholdsregler, der er egnede til at forebygge aggression.

Hvilke midler har man nu for at forebygge en ny aggression fra Tysklands side, og hvad kan man gøre, hvis krigen alligevel bryder ud, for at kvæle den lige i begyndelsen uden at give den lov til at udvikle sig til en stor krig?

Hertil har man, foruden fuldstændig afrustning af de aggressive stater, kun eet middel: repræsentanter for de fredselskende nationer må oprette en speciel organisation, der skal forsvare freden og skabe sikkerhed. Denne organisations ledende organ må have det nødvendige minimum af bevæbnede styrker til sin rådighed for at kunne forebygge aggression, og organisationen må, hvis det bliver nødvendigt, uden tøven anvende

disse bevåbnede styrker til at forebygge eller likvidere aggressionen og straffe de skyldige.

Det skal ikke være en gentagelse af Folkeforbundet - sørgelig ihukommelse -, som hverken havde beføjelser eller midler til at forebygge en aggression. Det bliver en ny, speciel og stærk international organisation, der råder over alt, hvad der er nødvendigt for at beskytte freden og forebygge en ny aggression.

Kan man regne med, at denne internationale organisations handlinger vil blive tilstrækkeligt effektive? De vil blive effektive, hvis stormagterne, der har båret hovedbyrden af krigen mod Hitler-Tyskland, også for fremtiden handler i enighedens og samdrægtighedens ånd. De vil ikke blive effektive, hvis denne nødvendige forudsætning krankses.

Kammerater!

Sovjetfolket og den røde hær løser med held de opgaver, der har rejst sig for dem i fædrelandskrigens løb. Den røde hær har værdigt opfyldt sin patriotiske pligt og befriet vort fædreland for fjenden. Fra nu af vil vor jord for bestandig være fri for Hitler-pakket. Den røde hær har nu en sidste, afsluttende mission tilbage: den må sammen med vore allieredes hære fuldbyrde den tysk-fascistiske hærs fuldstændige nederlag, dræbe det fascistiske rovdyr i dets egen hule og hejse sejrens fane over Berlin. Der er grund til at regne med, at denne opgave vil blive løst af den røde hær i nær fremtid.

Leve vor sejrige røde hær!

Leve vor herlige orlogsflåde!

Leve det magtige sovjetfolk!

Leve vort store fædreland!

Død over de tysk-fascistiske okkupanter! (Stormende bifald, der går over i en langvarig ovation. Der råbes: "Leve kammerat Stalin!").
